

בטאון רמת אלחנן

בס"ד, סוף אלול תשפ"ו
גליון 413 - שנה 46

קול ברמה

לקבל במייל: 6776168@gmail.com

עולים בקודש

מדרגות חדשות בכניסה
לבנין בתי הכנסת, ובית
הכנסת המרכזי

רבי משה קליין זצ"ל:

האיש שהתייעץ עם גדולי
תורה על כל צעד

● החגבים הגיעו גם לשיעור
הדף היומי של הרב אדלר
בבית הכנסת 'מצדה'

● דברים מופלאים של
הזוהר על מי שחוסך
מלים טובות מִחֲבֵרוֹ

● ריקודים מצד אחד ובכי
וקינות מצד שני. מעשה
מופלא המוכיח 'כי לא
ידח ממנו נידח'

'מי יחיה' מוזכר לפני 'מי ימות'

ראש השנה הוא יום של שמחה, כי בו מחלק
הקב"ה מתנות-שפע של חיים (מי יחיה),
שלוה (מי ישל), עשירות (מי יעשר), מנוחת
הדעת (מי ינוח), מי ימצא את שידוכו, מי
יפקד בילדים, ומתנות רבות נוספות. האם זו
אינה סיבה מספקת לשמוח?

הסעיף הראשון ב'מלכויות' הוא השמחה במלך, ובמלכותו, ודווקא על סעיף זה
אנחנו מחליטים משום-מה לדלג... ● הדבר הראשון שכל מלך רוצה בו, הוא,
שהעם שלו ישמח במלכותו, ויהיה שרוי בשמחה, תמיד! ● על כן השמחה
והחדווה הם מעיקר עבודת יום ראש השנה

נקבל את השבת האחרונה במנוחה ובשמחה

בשבת האחרונה נזכור שגם בשבת זו צריך לעשות הכל במנוחה
ובשמחה, כי זו היא עיקרה של השבת: המנוחה והשמחה! ● ואם כדי
'לכפר על כל השבתות' אנחנו נכנסים ללחץ וכועסים על בני הבית - לא
רק שלא כיפרנו מאומה, ולא שיפרנו את האווירה בשבת-קודש, אלא
עוד הוספנו חטא על פשע

האסונות הנוראיים צריכים לגרום לנו אך ורק לחיזוק בעבודת ה'
לא יתכן שאבינו, אב הרחמן, רוצה להכניס בלבנו
פחד ודאגה, שלא יביאו לשום מטר, ואף יורידונו
לבאר-שחת. לא יתכן!

מדוע ניקה רבי חיים
שמחה ירמק זצ"ל את
חדר השירותים של בית
הכנסת בשעה 3 בלילה?
לא להאמין לשמע הסיפורים
שסופרו על הצדיק שהתגורר
אתנו במשך עשרות שנים,
וכל-כך הסתיר את עצמו

מסיבה נרגשת בפתיחתו של בית המדרש 'בני תימן'

סיפור ההצלחה בס"ד של
כמה ת"ח שעמלו בכל
כוחם ליפות את בית-השם
ולשוות לו צורה אמיתית
של יזה א-לי ואנוהו. ועשו
זאת בתוך 3 שבועות

להתעלות במדרגות האדם השלם

ספר חובה
לכל המעוניין
ביישום העבודה
המוסרית בשלמות!

מאמרי מרן הסבא
מנובהרדוק זצוק"ל העמוקים,
יוצאים כעת לאור
במהדורה חדשה,
בהדפסה מהודרת ומפוארת
ע"פ המהדורה הראשונה
שיצאה לאור בחיי
מרן הסבא זצוק"ל,

תיקוני טעויות רבים,

הוספת מראי מקומות רבים,

ועוד הוספות רבות וחשובות.

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות
הפצה ראשית: ספרי אור החיים
לפרטים נוספים: 050.411.6403

'קול ברמה'
אחראי: משה מיכאל צורן
 כל פעולות הכתיבה והעריכה נעשות בהתנדבות
 לפי הוראת הרב אפשר לתרום מכספי מעשר
לקבל במייל 6776168@gmail.com

TECHNOLOGIES

מאי בינייהו? איכא בינייהו:

זה מחשב נייד ל"ובלכתך בדרך"

עם סוללה שמספיקה לכתוב יום שלם
ורדיק קשיח עד גנח של 4TB

זה מחשב ALL IN ONE ל"בשבתך בביתך"

(מחשב קומפקטי המובנה בתוך המסך, הכולל מצלמה, מיקרופון ומקולרים מובנים)

הצד השווה שבהם:

- בשניהם ניתן ללמוד, לכתוב, לחפש מקורות בפרויקט השו"ת או לעיין בספרים באוצר החכמה, ואפילו לבצע עבודות גרפיקה מורכבות.
- את שניהם ניתן לרכוש במחירים מעולים ושירות מצויין מדי. **אס. טכנולוגיות**, וליהנות מאחריות יבואן רשמי ל-3 שנים כולל ביקור טכנאי בבית הלקוח.

בדי. אס. טכנולוגיות ניתן להשיג: מחשבים, מסכים, מדפסות וציוד היקפי: זכרונות ניידים, דיסקים קשיחים מגנטיים (כולל התקנה) וחיצוניים. התקנת מערכת הפעלה ואוסיס, ושדרוג מחשבים. הצעות מיוחדות לעסקים, מוסדות ומשרדים.

לפרטים < **טל' 054-8502626** מייל **ds0548502626@gmail.com**

אנו עובדים עם המותגים המובילים: **MAC ADATA Genius msi Lenovo**

הגיעו מלאי מחשבים ניידים 'לנובו' עם 19 שעות עבודה במחיר מיוחד עם 3 שנים אחריות יבואן רשמי * מבצע מיוחד על מסך 27 אינץ' כולל רמקולים מובנים + סט מקלדת ועכבר אלחוטי ב-500 ש"ח * מחירים מיוחדים על מדפסות לייזר משולבות של קנון

כ-1,000 סיפורים יפהפיים ומרתקים, חינוכיים והלכתיים, בספרי ה'חפץ חיים' ו'אהבת חסד' - עם דוגמאות מעשיות מהחיים

חידוש עולמי בעולם הספרים, והראיה שגדולי ישראל עצמם עיינו ביצירה שלפנינו וקראו בהם

הרע. כמו-כן היתה מראה את הספר לממתינים בתור לראש הישיבה.

הספר החדש, 'אהבת חסד עם דוגמאות מעשיות מהחיים', מנגיש ומנחיל את ההלכות המובאות בספר 'אהבת חסד', תוך כדי חווית קריאה נעימה ומהנה לכל המשפחה.

המחבר לקח על עצמו את הנחלת ההלכות החשובות תוך כדי יצירת גירוי ללימוד ע"י כתיבת הסיפורים והדוגמאות, נסיון שלא נעשה עד היום גם בעולם הספרים המשוכלל של ימינו.

האלפים שכבר עיינו בספרים אומרים בפה מלא שהפכו לאנשים אחרים.

לפרטים:

050-411-2014

בשעה טובה ומוצלחת יצא לאור על ידי מפעל 'דרך ברורה' - הספר 'אהבת חסד' עם דוגמאות מעשיות מהחיים. הספר המופלא מצטרף לאחיו 'התאוס' 'חפץ חיים עם דוגמאות מעשיות מהחיים', שמרן הגר"י זילברשטיין שליט"א נתן עליו הסכמתו הנדירה, וכתב ש"דבריו עברו ביקורת ונמצאו טובים וראויים ללימוד לגדולים וגם לקטנים".

ואכן, לאחר הופעת הכרך הראשון בסדרה, נוצרה תהודה-ענק לנושא, והמונים, ובהם ת"ח גדולים ומפורסמים, עיינו וקראו בספר. היו מקומות שהקריאו לילדים מהספר בין קבלת שבת למעריב, והיו רבים שדנו על

הסיפורים בשולחנות שבת, ובדרך זו למדו גם את הלכות שמירת הלשון השזורים בתוך הסיפורים.

בסיפורים אלה הושקעו אלפי שעות עבודה ללא גוזמא, על מנת לגרום שיהיו מעניינים ומרתקים ככל האפשר, ומכוונים להלכה.

ספרים אלה מצטרפים לשני הספרים 'קיצור חפץ חיים עם דוגמאות וסיפורים מהחיים', הכוללים את הספר הידוע שרבים לומדים בו מידי יום - 'קיצור חפץ חיים' כשבעמוד ממולו מופיע סיפור הממחיש את ההלכה.

הרבנית של מרן הגרמ"ה הירש שליט"א, כששמעה על הספרים שיצאו לאור, מיהרה לקנות אותם לנכדיה כדי למהר ו'להצילם' מחשש לשון

ברכת מזל טוב נאמנה

למך המרא דאתרא

לבנו הגאון רבי אברהם יעקב זילברשטיין

ראש כולל 'קצות החושן' ברמת אלחנן

עם הולדת הנין-הנכד

בן להרב אריה זילברשטיין

יזכו כל בני המשפחה הכבודה לרוות רוב נחת מכל צאצאיהם מתוך בריאות הגוף ונהורא מעליא

משפחת רמת אלחנן

אם סיפורים אז סיפורים....

יפיניים ומרתקים! חינוכיים והלכתיים!

ספרי ה'חפץ חיים' ו'אהבת חסד'
עם דוגמאות מעשיות ומרתקות מהחיים.
חוות לימוד מיוחדת!!!

חגל בסגרה תפארה!

מנחם
דורש
מנחם...
**אהבת
חסד**
עם
דוגמאות מעשיות
מהחיים

מנחם
דורש
מנחם...
**חפץ
חיים**
עם
דוגמאות מעשיות
מהחיים

מנחם
דורש
מנחם...
**חפץ
חיים**
עם
דוגמאות מעשיות
מהחיים

בסדרה
כ - 1000
סיפורים!

חוות קריאה לכל הילדים

סדרה זו מהווה חוויה מיוחדת
של לימוד ההלכות בקיצור -
תוך יישומם בחיי היום יום,
על ידי דוגמאות והמחשבות
נפלאות מהחיים.

למי שרוצה לדעת באמת

ניתן להשיג ברשת חנויות 'יפה נוף'
ובשאר חנויות הספרים המובחרות

להזמנה מרוכזת למוסדות ולבירורים <<< 050-411-2014

מדוע ניקה רבי חיים שמחה ירמק זצ"ל את חדר השירותים של בית הכנסת בשעה 3 בלילה?

זה היה האיש שכשמו כן הוא: העניק חיים ושמחה לכל המתירים והנזקקים, וצרתו וייסוריו של הזולת היו ממש כצרתו וייסוריו-שלו ❖ מתי-מעט ידעו על האש שבערה בו לשמח חולים ונשברי-לב. התכונה זו היתה צרובה בנשמתו, ומה שהוא עשה שם, אצל החולים, לא הצליחו לעשות גם גדולי הרופאים ❖ הדברים שעמדו לנגד עיניו ראשית-לכל היו התורה והתפילה. ועל שני הדברים הללו שמר מכל משמר גם בהיותו נתון בבסא הגלגלים, והיה צריך להשקיע מאמצי-על כדי להתפלל וללמוד ❖ בשנות חייו הקים מוסדות וארגונים לשם ולתפארת, שסייעו ביד הציבור בתחומים שונים, וכמעט אף אחד לא ידע שהוא היה המייסד. הקים וייסד, ורץ הלאה לפרויקט הבא ❖ התפעלות רבה היתה לכל מי שראה את דבקותם של ילדיו במשימה שלקחו על עצמם בתקופת מחלתו, וסייעו לו באופן מעורר-השתאות ❖ ומה היה כתוב בפתק שכתבה רעייתו תחי' מיד לאחר ה'שבעה'?

ממש לא יכולנו להאמין. בדור כשלנו, כשכל אחד חושב על עצמו, ורק על עצמו, עומדת לה אישיות זוהרת כל-כך כמו ר' חיים-שמחה זצ"ל, וממתין שעות לראש העיר, שלא בטוח בכלל שיוכל לסייע... אבל גם על צד-הספק שווה לו להמתין יחד עם האבא כדי להתחנך על נפש הבת.

לא אכפת לו להתבייש

יום אחד ראוהו מגיע לכולל חזון איש, ופושט יד לנדבה, ואוסף פרוטה לפרוטה. 'הרב ירמק, מה קרה לך שאתה אוסף כסף?' - שאל אחד האברכים.

והוא, לא מגיב.

וכך עובר הרב ירמק בין כל ספסלי הכולל, ופושט יד לצדקה.

מה התברר? - נכנס אדם לביתו ברחוב הרב זוננפלד 14 ואמר בצער שהוא זקוק בדחיפות לסכום כסף מסוים, ואין לו. מסתכל הרב ירמק ב'אוצרותיו' ומבחין שגם לו אין כסף.

נו, אז מה עושים? אומרים 'אין לי' וזהו? לא איש כהרב ירמק,

שצרתו של כל יהודי

היתה צרתו-שלו,

יעשה כך. הוא הולך

לכולל חזו"א ופושט

יד, עבור האיש ההוא

שהתדפק על דלתו. לא

אכפת לו להתבייש,

לא אכפת לו שיחשבו

שהוא אוסף לעצמו.

אני עוזר לאברך.

בבית כנסת מסוים

הועסק איש עני

כדי להבין מי היה האיש, ומה היה שיחו ושיגו, הנה כמה סיפורים 'קטנים' שסופרו 'בדרך אגב' בימי ה'שבעה' על הרה"ג רבי חיים שמחה ירמק זצ"ל.

אחד מתחומי 'עיסוקיו' היה לסייע בהכנסת תלמידים/ות למוסדות. ובמילים פשוטות: אדם שבנו או בתו לא התקבלו לשיבה/לסמינר, היה מגיע אל הרב ירמק ו...מבקש עזרה (אגב, מישחו שמע על כך פעם, שהנפטר הדגול שימש ככתובת גם בנושא זה?)

יום אחד התדפק על דלתו יהודי ת"ח שבתו לא התקבלה לסמינר. כדרכו בקודש, מתפנה הרב ירמק מכל עיסוקיו, כדי לסייע לאיש, שבכלל לא הכירו ולא ידע מי הוא. 'בוא נלך לביתו של ראש העיר, הרב רובינשטיין, ונבקש ממנו שייסייע בענין', הוא אומר לאב המודאג.

הולכים לבית ראש העיר, ודופקים על הדלת. בני הבית אומרים שהוא לא נמצא. 'אז בוא נמתין לו למטה, ונתפוס אותו ברגע שייגיע', אומר הרב ירמק לאבי הבת.

מישהו יכול לתאר

לעצמו כמה זמן הם

המתינו למטה?

שעות.

וכל זאת, כאמור,

לאדם שהרב ירמק

לא מכיר אישית.

אלמלא שמענו את

הסיפור 'הקטן' הזה

מפיהם של כמה

אנשים מהימנים,

בנקיון המקום, ובעיקר חדרי השירותים. ויהי היום ראו הגבאים שהוא אינו עובד כראוי, וגם לאחר שהוא מוציא את הכלוכים, עדיין השירותים אינם נקיים.

הגבאים תכננו לפטר את האיש. השמועה הזו הגיעה איכשהו לאוזניו של הרב ירמק. מה עשה הצדיק הזה? - ממש-ממש לא להאמין. הגיע ב-3 בלילה, וניקה בעצמו את חדרי השירותים, והשאיר אותם נקיים ומצוחצים.

והעובד, כמובן, נשאר על משקרתו.

מישהו יכול להאמין שהאיש הזה התגורר בינותינו עשרות שנים ולא ידענו מצדקותו המרובה?

החידוש העצום

מתי-מעט ידעו על האש שבערה בו לשמח חולים ונשברי-לב. התכונה זו היתה צרובה בנשמתו, ומה שהוא עשה שם, אצל החולים, לא הצליחו לעשות גם גדולי הרופאים, שכן לאחר שיצא היו פני החולים מאירות ושמחות, והרי ידוע שחלק מהריפוי הוא השראת רוח של שמחה, ככתוב 'רוח איש יכלכל מחלהו' (משלי, י"ח ד').

החידוש העצום, שגם הוא בבחינת בלתי-ייאמן-לחלוטין, שגם לאחר שחלה,

והובל לכל מקום בכסא גלגלים, ביקש שיקחוהו אל החולים כדי לשמחם ולעודדם. והיה שר איתם, כשהוא-עצמו, נתון בסד כסא הגלגלים.

ובואו נראה מה כתב מרן החפץ חיים בספרו 'חומת הדת' (פרק י"ד): 'שעל ידי הרחמים שמרחם אחד על חבירו ומתחסד עמו מתעוררת מדת החסד העליונה. ואמרו חז"ל שאומר הקב"ה ומה אלו שהם בעצמם צריכים חסד, עושים חסד אלו עם אלו, אני שאני מלא חסד ורחמים - על אחת כמה וכמה שאני צריך לגמול חסד עם הבריות'.

יומה אלו שהם בעצמם צריכים חסד!! אדם יושב לו על כסא-גלגלים ועושה חסד עם הבריות!

שמע על צרת הזולת ופרץ בבכי

נודה ולא נבוש: במשך עשרות שנים אנחנו, עמו"ש, מתגוררים ברמת אלחנן, ולא ידענו, ולו קמצוץ אחד, ממעשיו ההרואיים

של הרב ירמק זצ"ל, ומפגליו הכל-כך מיוחדים, שנעשו על ידו בצורה הכי-טבעית שאפשר.

ומדובר בתחומי-עשייה המוזנחים ביותר בתקופתנו. להרגיש מה מתחולל בליבו של הזולת, ולסייע לו הרבה-הרבה מעבר למה שאני מסוגל! במקרים שכל אדם מן השורה היה אומר 'אין באפשרותי לעזור', נרתם ר' חיים-שמחה במלוא המרץ, כאילו היה מדובר ממש בצרתו-שלו.

תורה ותפילה - ראשית לכל

וצריך להדגיש, לא תמיד ההצלחה האירה לו פנים. פעמים רבות קרה שגם לאחר כל ההשתדלות, הבעיה נותרה בעינה. אבל הוא, זצ"ל, השתדל בכל יכולתו לעשות את המירב והמיטב. ההצלחה - היא כבר ענין של הקב"ה. סיפרתי לו פעם על צרה שפקדה את השווער שלי, מספר אחד הבנים, ולא האמנתי למראה עיניי. אבא פרץ בבכי נסער, והדמעות זלגו מעיניו כנחל.

מה קרה? - הוא שמע על צרתו של הזולת, ובכה, ובכה, ובכה... אפילו אני, מספר הבן, לא בכיתי על צרתו של השווער, אבל הלב של אבא היה נתון כל-כך בליבו של השני, עד שגם הבכי היה כמו הבכי על הצרה שלו.

אבל שיהיה ברור: הדברים שעמדו לנגד עיניו, ראשית-לכל, היו התורה והתפילה. ועל שני הדברים הללו שמר מכל משמר גם בהיותו נתון בכסא הגלגלים, והיה צריך להשקיע מאמצים על כדי להתפלל וללמוד, וכפי שנפרט להלן.

בערד: עם ה'בית ישראל' וה'לב שמחה'

הרב ירמק נולד בחולון, וכשהיה בגיל 10 עברו הוריו לעיר ערד, שם התגורר עד לנישואיו. הוא סיפר תמיד שהוריו הגיעו לעיר זו עוד בטרם נראתה שם ההתיישבות של חסידי גור. השנאה לתורה ולמצוות היה נוראה, וזכורני, כך סיפר, שבכניסה לגני העיר היה מוצב שלט 'הכניסה לכלבים ולדתיים אסורה'.

כ"ק מרן ה'לב שמחה' מגור היה מגיע לערד עוד בטרם התיישבו שם חסידיו, וכך זכר הרב ירמק את עצמו יושב ב'שטיבל' עם בקושי מנין יהודים, וה'לב שמחה', ולפעמים גם כ"ק מרן ה'בית ישראל', נמנו על מנין זה.

הוריו שלחוהו במסירות נפש ללמוד בבית ספר בבאר שבע, ולאחר מכן הגיע לשיבת 'אור ישראל' לצעירים, והיה מספר תמיד על הנהגות החיבה כלפי הבחורים של ראש הישיבה הגאון רבי יעקב ניימן זצ"ל. משם עבר לשיבת תפארת, והיה זה כבר בתקופת הנהגתו של הגאון רבי אביעזר פילץ. בשנה האחרונה לפני נישואיו למד בשיבת 'גאון יעקב' בבני ברק.

מדוע עובר הבחור לשיבה אחרת? - כדי לסייע לבחור אחר שהיה נזקק לחיזוק! זו הסיבה, ואין בלתה, שהוא עוזב את תפארת, ועובר לשיבה אחרת. כך סיפר הגאון רבי מנחם צבי ברלין שליט"א, ראש ישיבת רבנו חיים עוזר, בימי ה'שבעה'.

ב'קהל חסידים' בשעה 3 בלילה

את השידוך שלו עם רעייתו תח"י לבית דרשוביץ עשה הגאון רבי מנחם צבי, ומרן הגרא"מ שך אף דחה את השידוך.

ומה עושה החתן הטרי בכסף שקיבל לחתונתו? - רוכש תפילין יותר מהודרות מאֲלָה שהיו לו. אבל -

לא רק לעצמו. את התפילין המהודרות הוא קונה גם עבור חבר, שלא היה לו כסף.

את חייו הוא מבסס על תורה ותפילה, ובשני יסודות העולם הללו השקיע את כל-כולו. מעטים פגשו בו כשלמד בבית הכנסת בשעה 2 בלילה, ואף מאוחר יותר. אחד המנקים בבתי

הכנסת סיפר שתמיד כאשר פתח את הדלת, בשעה 2 בלילה, לנקות את בית מקדש המעט, מצא שם את הרב ירמק שוקד על תלמודו.

בכלל, מספרים הבנים, לא ראינוהו מעולם מבזבז את זמנו. גם דקות ספורות שעמדו לרשותו אי-פה אי-שם, ניצל במיטבן כדי לחטוף וללמוד עוד ועוד.

תפילתו היתה אף היא מיוחדת במינה, ונמשכה לפעמים על כמה מניינים... דהיינו, שהיה מתחיל את התפילה במנין אחד, ובשל

האריכות שבה התפלל - נמשך הזמן ועבר למנין נוסף, ולעוד מנין...

בימים הנוראים התפלל ב'לדרמן', שם היה לו מקום מכובד ב'מזרח', והניגונים שנוגנו שם בתפילה כל-כך נכנסו לליבו עד שהושמעו על ידו והיו שגורים על פיו עד תקופת החנוכה... לפעמים היינו מוצאים אותו בסלון הבית מזמר ומתפייט בשירי רגש, מספרים הבנים.

לומד עד כלות הכוחות

וככל שהתנהג בימים שבהם היה בריא, כך פעל ועשה גם בימי חָלּוּ. מאז שקיבל את האירוע המוחי לפני 6 שנים, חודש לאחר הקורונה, הקפיד שלא להתבטל ולו רגע אחד. הבנים המסורים שליווהו כל העת, ולקחו אותו בכסא הגלגלים, מספרים שבכל פסק-זמן בין-לבין, כשהוליוהו למשל מ'נחלת משה' לבתי-אבות על מנת לשמח זקנים, ביקש מהם כל העת שיאמרו לו דברי תורה.

לוח-הזמנים שלו, גם בעת מחלתו, היה מוקפד עד מאוד, ונוצל לתורה, לתפילה ולשמח יהודים. גם כשלא היה יכול כבר ללמוד, מאפסית כוחות, היה מבקש בתחנונים שיאמרו לו דברי תורה. את זמן הלימוד פתח בלימוד הגמרא, כשעבר זמן ונחלש פתח משניות, משם לחומש, וכשלא היה לו כוח גם לזה היה פותח את ספר המשניות המצויר של 'יוני', ולומד כך בבית הכנסת לעין-כל. העיקר ללמוד, ולא לבטל זמן.

היה לומד מדי יום ב'נחלת משה' עד כלות כוחותיו ממש, ולפעמים לא היה פונה לביתו כדי לנוח קמעה, אלא ממחר מיד, בעזרת הבנים המסורים, לבקר חולים ולעודד את המיוסרים. מצבם של אלה היה טוב בהרבה ממנו, ולמרות זאת עודד אותם הרב ירמק בכוחות גוף ונפש שאי אפשר לתאר.

גם כשהיו מחזירים אותו לביתו, בשעה 10.30 בלילה, לא היה נכנס הביתה עד שביקר ברמת אלחנן את המשפחות המיוסרות ועודד אותן.

רק לחשוב עם איזה אוצרות-של-מצוות עלה ר' חיים-שמחה לשמים!!!

'רק בגללך יצאתי מהמשב'ר'

בעשרות השנים האחרונות הקים מוסדות וארגונים לשם ולתפארת, שסייעו ביד הציבור בתחומים שונים. העניין הוא שאף אחד לא ידע שהוא היה המייסד. הקים וייסד, ורץ הלאה לפרויקט הבא, למען הציבור. בענותו הגדולה לא רצה ששמו ייזכר כמייסד וכמי שיזם את ההקמה. במהלך ה'שבעה' הגיע יהודי שמחזיק בגמ"ח בן 10 מיליוני שקלים, ואמר לילדים שהגמ"ח נוסד בזכות אביכם.

הרב ירמק הקים למשל את ארגון 'יקיר לי', בו מלמדות בנות שהתמחו בחינוך מיוחד ועוברות את ההתמחות שלהן בקרב משפחות חרדיות. במשך יותר מ-10 שנים דאג לשלם משכורת למי שעסקה בענין, וזו לא ידעה אפילו מי המממן את משכורתה.

גם ארגון 'יחונכים' הוקם על ידו כדי

אחד הבנים מסייע לאביו בתפילה

הפתק שהטמינה הרבנית ירמק במגירה מיד לאחר ה'שבעה'

את הניחומים העיקריים יש להגיש לרעייתו תחי', שעשתה מעל לכוחותיה כדי לסייע לו בכל הצטרפויותיו. למותר לציין שהרבנית ירמק היתה שותפה פעילה לכל מעשיו של בעלה זצ"ל, והיתה לו לעזר במלאכת-החסד הענפה שניהל בימי חייו.

לכן, כמה מרגש היה לשמוע מבני המשפחה את המעשה הבא: מיד לאחר שקמה מה'שבעה' כתבה הרבנית פתק לעצמה, ותחבה אותו באחת ממגירות הבית. אחד הילדים היה סקרן מאוד לראות מה היה כתוב שם, הוציא את הפתק וגילה לתדהמתו שהאמא-הצדקת מזכירה לעצמה להתקשר ל-2 יתומים שבעלה זצ"ל טיפל בהם עד לפטירתו.

בשיא יגונה וקאָכָה, כשזה-עתה קמה משבעת ימי האבל, זה מה שעומד בראשה של הרבנית ירמק תחי'.

זאת יום-יום, ולא התרפו מהמצוה, אות ברור שכוונתם היתה לשם-שמים.

קשה מאוד לאבד בעל ואבא שכזה

ואם לשם-שמים, כשמתבוננים בצורת פעילותו של רבי חיים-שמחה במשך כל ימיו, פשוט וברור שעשה הכל לשם שמים, והראיה המובהקת לכך היא שלא חיפש כבוד לעצמו, ועשה הכל בצניעות. מן-הסתם התקבל הנפטר בבית דין של מעלה בזרועות פתוחות, ושכרו הטוב מובטח לו.

והגם שדווקא בשל כך הצער של האבלים הוא עצום, כי קשה מאוד לאבד בעל ואבא שכזה, אבל 'המקום מנחם אותם', דהיינו שכאשר בני המשפחה חושבים על 'המקום' שאביהם זוכה לו עתה, אין ספק שהם מתנחמים.

הבן הצעיר, שמואל שיחי', מבחוריה החשובים של רמת אלחנן, ושישיבת 'בית מתתיהו', שהיה לצד אביו ברגע פטירתו, מספר שיהיה זה מרטיט לראות את החיידק והשלוה שהיו על פניו של אבא, ברגע שהשיב את נשמתו לאלוקיו'. מה שנקרא 'הוא נסע למנוחות, ואותו עזב לאנחות'.

אנחנו מבקשים ממך, רבי חיים-שמחה, כשם שבהיותך כאן בעולם הזה סייעת לכל אחד, והיה אכפת לך מכל יהודי מתיישר, כך תנהג גם שם למעלה.

עמוד עמוד נא ליד כסא הכבוד, ובקש על כל תושבי רמת אלחנן שיזכו לחיים ולשמחה.

כי הלא זה היה שמך, כאן בהיותך אתנו כל השנים: חיים שמחה.

תרומות משפחת ירמק

**קופת העיר לקרן
5676, או בנדריים
פלוס דרך קופת מתן
בסתר, או בטלפון
0799-690-731
ולציין עבור קרן ירמק**

שאברכים ילמדו עם ילדים הזקוקים לכך. ארגון זה התפתח בצורה מסחררת, עד שהיום לומדים שם רבבות ילדים. בשלב מסוים הכירו הרשויות בנחיצות הארגון, ומימנו חלק מהפעילות, מה שהביא פעילים נוספים לארגון. הרב ירמק היה יכול 'לתבוע' את התפקיד הראשי, ולהשתכר על ידי זה, אבל התחמק מכך, ועודד את הפעילים החדשים לקחת חלק בארגון. בתקופה שעדיין לא היו קייטנות לבנות, יום ר' חיים-שמחה הקמתן של קייטנות כאלו.

מדי פעם, כשלקחהו ברחוב בכסא הגלגלים, ניגשו בני אדם ואמרו לו ש'רק בגללך אני חי', או 'רק בגללך יצאתי מהמשרב שלי' וכו'. ואיש לא ידע, איש לא שמע, במה מדובר. ביתו היה פתוח לכל המיוסרים למיניהם.

בימי ה'שבעה' ישב יהודי ובכה מרור, וסיפר שהיה יתום והרב ירמק הכניסו לביתו, למרות שכלל לא הכירו. 'ישנתי כאן כאחד מ-12 הילדים, 6 הבנים ו-6 הבנות, וקיבלתי טיפול מסור ממש כמו הורים לבנם', אמר. וכאָלו היו רבים.

למרות היותו איש ציבור: לא מוחלט ללשון הרע

למרות היותו איש ציבור, ואנשים רבים עלו-ובאו לביתו, לא נשמע בביתו מעולם דיבור של לשון הרע. 'אבא לא הרשה לדבר על אף אחד', מספרים הבנים.

במשך 12 שנים התאכסנה אימו בביתו, ומי אינו זוכר את הרב ירמק מביא אותה בכסא גלגלים לבית הכנסת ולכל מקום שהיתה צריכה. מהיום הראשון שאחר חתונתו התגוררה בביתו השוויגער, הרבנית דרשוביץ ע"ה, שהיתה כבר אלמנה.

את הכבוד הגדול ביותר העניק לרעייתו תחי', ושיבח אותה בפני הילדים אינספור פעמים. בסעודת שבת יכול היה להזכיר עשרות פעמים את חוכמתה וטוב-ליבה של רעייתו.

אכן, יש לקנא בילדים שהתמסרו כל-כך לאביהם

מסירותם של כל הילדים לאביהם זצ"ל היתה מופלגת עד מאוד. עיקר הקושי בקיום מצוה זו מתבטא בכך שלפעמים ההורים זקוקים לעזרה לא בזמן המתאים לילדיהם, ואז צריכים הילדים המסורים לקטוע את עיסוקיהם ולבוא לקראת ההורים.

וכשהזדמן להיווכח במסירותם של הילדים שלא עשו שום חשבון, וסייעו לאביהם ביום ובלילה, בשעות-לא-שעות ובזמנים-לא-זמנים - אכן יש לקנא בהם, ולהבין ולידע שמקיום מצוות, לא מפסידים אף פעם.

קידוש-השם מופלא נעשה על ידי הילדים. מה-גם שאנשים רבים שהבחינו במסירותם הבלתי-נלאית, עקבו אחריהם ורצו לחקות אותם ולעשות כמעשיהם, והתחזקו אף הם במצוה זו,

ואנחנו עמדנו והשתאינו לנוכח דבקותם של הבנים במשימה שלקחו על עצמם. להגיע מדי בוקר לבית האבא, כדי להביאו לתפילה במנין, למרות שגם להם יש משפחה ענפה, וגם להם יש ילדים שצריכים לצאת מדי בוקר לחידר, ולמרות הכל לא התחשבו במאומה.

וכמו בכל דבר בחיים, יש מסירות ויש מסירות. ועל פי מידת ההקרבה שהאדם מוכן להקריב עבור זולתו, אפשר להיווכח עד כמה הוא מתכוון באמת ובתמים לשם המצוה.

כי, מי שעושה את המצוה רק כדי לצאת ידי חובה, הרי ברגע הראשון שיעלה בידו להימלט ולהיפטר ממנה, הוא יעשה זאת. וכידוע לכל בר-בי-רב. ואם ראינו שילדיו של הרב ירמק עשו

הרבה מה להתגאות בעבודת-השם שלי, ובהתמדת הלימוד, ולמרות זאת הרגלתי את עצמי לבוא בטענות כלפיי, דבר שלא נתן לי מנוחה.

הוא מספר שניסה את כל הדרכים והעצות האפשריות, ושאל גם בדעתם של גדולי תורה, ובכל אופן לא עזבה אותו התכונה השלילית הזו. בין הזמנים האחרון, הוא ממשיך לספר, נסעתי עם רעייתי תחי' לצפון, ובדרך סרנו למירון. לאחר שהתפללתי על הציון, וידעתי שלאשתי תאריך התפילה זמן רב, עליתי ברכבי לאזור בית העלמין של הישוב, בכביש העולה מקברו של רבי יוחנן הסנדלר.

בסביבות הציון של רשב"י היתה, כמו בכל בין-הזמנים, המולה עצומה של אלפי יהודים שבאו לשפוך נפשם על הציון, אבל במקום שחניתי היה שקט לגמרי. נפש חיה לא נראתה באזור.

ואז זה קרה - - -

ישבתי עם עצמי, ובשקט הבראשיתי ששרר במרחב בו הייתי, החיליתי לחשוב על מצבי ברוחניות, ולמרבה הפלא התהפך הגלגל על עצמו... לפתע-פתאום עלו בליבי מחשבות טובות על מעשי, והתבוננתי באספקלריה אחרת על כל מה שקורה איתי.

העובדה שהייתי לבד, ואין איש איתי, אפשרה לי להסתכל קצת-שכל על מעשי, עד שאמרתי להשם יתברך באמירה אמיתית: 'נכון שאתה יודע שאני עושה את כל מה שאני יכול כדי לעבודך בלבב שלם? ונכון גם שאתה יודע כמה אני משקיע בלימוד, ובחינוך ילדיי? ואתה גם יודע שאני בא אל עצמי בטענות שאין בהן ממש, שהורסות בליבי כל חלקה טובה, ומונעות ממני להתדבק בך.'

'לכן אבקש ממך, רבש"ע, שתעזור לי שהטענות הללו תסתלקנה ממני לחלוטין, וארגיש את עצמי בטוח ויציב בדרכי.'

בשלב מסוים פרצתי בבכי, והרגשתי שהדמעות יוצאות מלב טהור. ומאז, פרחו ממני כל הטענות העצמיות, והפכתי לאדם משוחרר לגמרי.

עד כאן דבריו של הת"ח... ומה שברצוננו להוסיף הוא, שלא צריך להגיע עד למירון, ולסיטואציה שצייר האברך הנ"ל, כדי להשתחרר ממחשבות שטותיות שכאלו, הגורמות לעובדי-ה' רק נפילות.

השטן, ברצונו להפיל את השרידים אשר נותרו לעבודת השם, עושה זאת כביכול באצטלה של

'נכון שאתה יודע שאני עושה הכל כדי לעבודך בלבב שלם'?

'סוף-סוף השתחררתי מהטענות העצמיות שהציקו לי במשך שנים'

יש בני תורה ועובדי-השם שיש להם תמיד טענות על עצמם, דבר הגורר אחריו תוצאות לא-חיוביות. אם התביעות העצמיות הללו היו מביאות אותם לתשובה שלימה, בוודאי שהכל היה בסדר. הבעיה היא שברוב-רובם של המקרים מדובר בטענות-סרק.

דהיינו, שבעצם האנשים הללו עובדים את אלוהיהם בשלימות ובתמימות, ועושים כל ש'אל-ידם על-מנת לא לסטות מדרך העבודה השלימה, והטענות שיש להם על עצמם הן מופרכות לחלוטין, מה שנקרא כיום 'נערוון'.

והדברים ידועים לכל מי שמתעסק בהדרכת בני ישיבות ובניווט דרכם והשקפתם. ללא שום ספק שאי אפשר להגדיר את טענות-הסרק הללו כרצון וכמיהה לעבוד את ה', והראיה הנחרצת לכך היא המציאות בשטח, שה'נערוון' הללו אינם מביאים אותם לעליה ולהתעלות אלא אדרבה, מורידים אותם מטה-מטה.

והשאלה היא, כיצד יוצאים מזה ומשתחררים מהטענות שלנו כלפי עצמנו?

סיפר לנו אברך ת"ח מתושבי השכונה שגם הוא היה במצב כזה, שהציק לו מאוד. 'ידעתי שיש לי

הגעתי למסקנה נחרצת

זאת עדיין יש כאלה שלא הפנימו זאת, ובאים אל עצמם בתביעות ובטענות שלא מעלמא הדין. וכמה חבל! אם היו צועדים בדרך פשוטה וישרה, והיו מבינים שלא תובעים מהם דברים שלמעלה מהשגתם, הכל היה הולך יותר חלק.

לשם כך אנחנו מצטטים כאן קטע מתוך ה'לשם שבו ואחלמה', ספרו של סבו של מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל, שהיה מגדולי המקובלים. ה'לשם' היה ידוע בחומרות שעשה בקיום המצוות, ובהקפדתו היתירה על כל תג ותג. ולמרות הכל, קראו מה כתב בענין הנ"ל. הקטע הגיע לידיעתנו ע"י מכובדנו הרה"ג רבי אברהם צבי נשרי.

בספר 'לשם שבו ואחלמה' (ספר הדע"ה, חלק א', דרוש ה', סימן ה') מובא: 'זמזה תראה כמה צריך האדם לזוהר מאד מלהרהר אחר מידותיו של הקב"ה, להתרעם ח"ו על חלקו, אם קטן ודל הוא. או כשרואה בעצמו שאינו מצליח ח"ו בחפצי שמים, וכן כאשר יש לו התגברות היצר ח"ו יותר מהראוי לו לפי דעתו. כי אין אדם יודע על איזה מלאכה שולח בעולמו. זה שולח לגרוף את הביבין לטהר אותם, ולנקותם מכל חלאה וזוהמא, והוא תמיד במצור ובמצוק; וזה שולח לקשט את היכלי מלך, ולעשות עטרה על ראשו, ומתענג ע"י בסגולות מלכים.

'אך כבר אמרו לפום צערא אגרא, ואין הקב"ה בא בטרונא עם בריותיו. כי הוא מסוד גלות השכינה, היורד למטה לברר בירורין, ודיו לעבד להיות כרבו. והוא ג"כ סוד כל הד' גלויות כנודע. ואין לאדם להתרעם ח"ו על מצבו ומדרגתו, אלא רק לבקש רחמים ולמסור את עצמו אליו ית"ש תמיד. וכבר כתב רבינו הרמ"ק ז"ל: כי גם כגון זה הוא ג"כ בכלל השאלה הנודעת דצדיק ורע לו, שהוא מכבשי דרחמנא ומנהגתו הנעלמה ית"ש.

ולזאת, אין לאדם ליפול בשביל ירידות ח"ו, אלא יתחזק את עצמו תמיד, ויקיים בעצמו דום לה' והתחולל לו (תהילים ל"ז). כי רק לו ית"ש לבד נתכנו עלילות לחלק לכל אחד ואחד את מלאכתו הראויה לו לתקן את שורשו במקום עליון, וכו'.

דברים מופלאים של הזוהר על מי שחוסך מלים טובות מחברו

שהובאו בדרשתו של הגאון רבי שלמה לוונשטיין בליל ט' באב

ומענין לענין, ממש באותו ענין של אמירת מלים טובות, וההידבקות בצד הטוב של החיים. נצטט כאן מדרשתו קורעת-הלבבות של הגאון רבי שלמה לוונשטיין בליל תשעה באב.

צדקות וטהרת-הלב, ומשתדל להכניס בלב מחשבות בסגנון 'אולי אינך עובד את אלוקיך כפי שצריך', 'היית יכול לעשות הרבה יותר', וכיו"ב.

אבל אלו הם מחשבות-היצר, וצריך להרחיקן מאתנו בכל מחיר. וכאמור, לא צריך להגיע רחוק כדי לחדור אל האמת, שאנחנו 'יהודים טובים' ועושים מה שביכולתנו כדי לעבוד את ה'.

אפשר לעשות זאת גם בארבע-אמותיו של הבית שלנו, בארבע-אמותיו של בית המדרש, ובכל מקום אחר. מה שכן, כדי להגיע לריכוז, כפי שקרה לת"ח במירון, כדאי לעשות זאת במצב שאף אחד לא יפריע לנו לחשוב, ולהגיע למסקנות-האמת.

כשאנחנו נמצאים בריכוז מלא, יש סיכוי גדול שהלב ייפתח לרווחה, ונגיע אל המסקנה המיוחלת.

הת"ח ציין בפנינו שהחל מהיום בו החל לחשוב טוב על עצמו, יכול היה ביתר-קלות לחשוב טוב גם על חבריו וידידיו, ולראות את הדברים הטובים שלהם, ואף להחמיא לכל הסובבים אותו.

והתהליך הזה ברור; כי ככל שהלב פתוח – הוא אינו עושה אבחנה בין בעל-הלב לאחרים. הלב פתוח לרווחה לכולם.

גם ה'לשם' עורר את האדם לא לבוא בטענות אל עצמו!

'ולזאת, אין לאדם ליפול בשביל ירידות ח"ו, אלא יתחזק את עצמו תמיד וכו', כי רק לו ית"ש לבד נתכנו עלילות לחלק לכל אחד ואחד את מלאכתו הראויה'

עיקרו של מאמר זה הוא להוכיח בצורה ברורה שאין הקב"ה בא בטרונא ובטענות אל בריותיו, והוא אינו מצפה מהם לעשות דברים שאין ביכולתם לעשות. הפנמתו של עיקרון זה בימינו, הוא חלק חשוב ועיקרי ב'מעשה התשובה', כדי שאדם לא יבוא אל עצמו בתביעות-שווא, ולא ידרוש מעצמו לעשות דברים שהוא אינו יכול לעשות.

ועיקר-העיקרים: אם יודע האדם שה'תשובה' לגביו, ולגבי כל יהודי ויהודי עלי-אדמות, כוללת רק את מה שהוא כן יכול לעשות, אם כן הדרך לתשובה סלולה לפניו. שהרי, המחשבה הראשונה בענין התשובה העולה בראשו של כל יהודי, היא, מי אומר שאני מסוגל לעשות תשובה על כל מה שחטאתי ועויתי? הרי כל-כך הרבה שנים חלפו, ולא זכיתי לתשובה שלימה! (מי גילה לו רו זה?... אבל כך הוא חושב...). אבל אם הוא יודע שמבקשים ממנו רק את מה שהוא יכול, אם כן הוא יכול. נקודה.

העיקרון הכל-כך חשוב הזה בא בדבריהם של כל הראשונים והאחרונים, מהראשון עד האחרון... ובכל

המתנה לכל אירוע

ספרי השמחה

של מרן הגאון
רבי יצחק זילברשטיין

לחנך בשמחה
שמחה בבית
מצוות בשמחה
שבת בשמחה

להשיג בחנויות

053-310-3388

הגר"ש הביא את דברי הזוהר שאלמלא מצאנוהו כתוב מפורש, שחור על גבי לבן, לא היינו מאמינים שאכן הדברים נכתבים...

הזוהר נמצא בפרשת תזריע (דף מ"ו עמוד ב'), על הפסוק בתהלים 'נאלמתי דומיה, החשיתי מטוב, וכאבי נעכר', ואומר הזוהר כמו שיש איסור לדבר לשון הרע, וכמו שיש אסור לדבר שקר ורכילות וכו', כך יש עבירה נוראה למי שהיה יכול לומר מילה טובה ולא אמר.

'בגין מילא טבא דקא אתי לידיה ויכיל למללא, ולא מליל'. ועל זה נאמר 'נאלמתי דומיה, החשיתי מטוב', דהיינו כששתקתי ולא אמרתי את המיל ה- הטובה, אזי 'וכאבי נעכר', באו עליי יסורים קשים כמו צרעת, שהיא העונש על לשון-הרע.

הגר"ש לוונשטיין, בתארו באותה דרשה את צרות הדור, ובכלל זה גם את צרת הבנים והבנות שירדו מן הדרך רח"ל, אמר שאם היינו מקפידים לומר מילים טובות ליורדים הללו, יתכן בהחלט שהם

לא היו מגיעים למצב כזה. במילה טובה אפשר להשיב לאדם את הבטחון העצמי שאולי ירד לו; במילה טובה אפשר לעשות אותו לאדם אחר, ולהוכיח לו עד כמה מעשיו טובים.

הגר"ש ציטט כדוגמא את הגמרא במסכת בבא מציעא המספרת על נכדו של רבי שמעון בר יוחאי, בנו של רבי אלעזר שחצה את כל שערי הטומאה. וכשבא פעם רבי לעזר, אמרו לו שאין מה לחפש אצלו. ובכל זאת ביקש רבי לפוגשו, ואמר שייתן לו סמיכה, תוך שהוא מרעיף עליו דברי שבח והלל. עיין שם כל המעשה המובא בגמרא.

בסופו של דבר הפך נכדו של רשב"י להיות תנא! הרי לנו מה אפשר להשיג על ידי מילים טובות הנאמרות למי שנמצא כבר אחרי 50 שערי טומאה.

במל"כ שנים אלו יצאנו את החובות וההוצאות.

ס"ה הוצאות חריגות יחד 140.000 ₪

שמשותכם
בשנה
בסך של
למעלה מ-
375.000 ₪

אנחנו הפסקנו להבטיח... התחלנו לעשות!

עלות משוערת	תאור הפעולה
₪ 600.000	החלפת הריהוט בביהמ"ד המרכזי
₪ 300.000	שיפוץ השירותים מהיסוד והוספת חדרי שירותים
₪ 1.000.000-כ	התקנת מערכת סולארית להספקת חשמל מוזלת
?	הנגשה לביהכ"ס
₪ 10.000	חידוש והחלפת וילונות בעזר"נ ובהיכל ביהמ"ד

אנא הושיטו ידכם והרימו את תרומתכם בעין יפה

בברכת ברוך אשר יקים
הגבאים

חידוק

האסונות הנוראיים צריכים לגרום לנו אך ורק לחיזוק בעבודת ה'

הצרות גברו למעלה-ראש, וממש אי אפשר לאחוז ראש ולזכור את כולן, ירחם השם. לא נחזור כאן ונפרט את כל מה שהתרחש בימי בין-הזמנים, אבל ברור שהיה מדובר בקסטרופה של אירועים שרדפו האחד אחרי השני.

ודווקא ביום האחרון של חודש מנחם-אב התרחשה תאונה קטלנית בה נהרגו הרה"ג רבי ראובן תורג'מן זצ"ל, מרביץ תורה מהעיר בית שמש, וחתן מהמושב 'שדות מיכה' שעמד להינשא בעוד כחודש.

הטרגדיה הגדולה של משפחת תורג'מן היתה ש-24 שעות לפני התאונה חגגו את בר-המצוה של הבן יהונתן, ואיש לא שיער לעצמו מה יקרה ביום הבא. רק לחשוב איך מבשרים הודעה כזו למשפחה! איזה אסון נורא, במיוחד שהרב תורג'מן הותיר אחריו 9 יתומים, שצריכים עכשיו לגדול ללא אבא.

הלב באמת לא מסוגל לקלוט פורענות שכזו. אם נכנסים קצת לעומק-הענין, ומנסים לחשוב כיצד משפחה שכזו מסוגלת עתה להמשיך את חייה? איך הבנים חוזרים לחידר והבנות לבית הספר? איך? איך מתגברים על הקשיים הגדולים הנערמים מעתה בין כתלי הבית הזה?

ברגע הראשון הם כואבים, אבל מיד לאחר מכן שוכחים הכל

ולמרות הכל, מי שהגיע לבית המשפחה בבית שמש, שמע רק דברי אמונה ובטחון. 'השם יתברך יודע טוב מה הוא עושה, ואנחנו לא שואלים שאלות', אמרו כל בני

המשפחה, כשאיים היתה עדיין מאושפזת במצב בינוני בבית החולים לאחר התאונה.

ברצוננו להעלות כאן כמה דברים חשובים, שאמר לנו אחד המשיגים הידועים שליט"א, מיד לאחר היוודע דבר האסון. אפשר למיין, אומר המשיגה, את תגובתם של מי ששמעו על האסון לכמה רבדים. יש כאלה שאינם שמים על ליבם מאומה, וגם אסון כזה עובר להם ליד האוזן, מבלי לדגדג שם. אליהם אנחנו לא מדברים כלל.

יש אנשים שאמנם כל צרה של יהודי כואבת להם, אבל מרוב הצרות והאסונות הם נעשו אטומים, ואולי ברגע הראשון הם כואבים, אבל מיד לאחר מכן נשכח הדבר מליבו והוא עובר לנושא הבא.

יש שהפחד ממה שקורה, מהטביעות בכנרת ועד תאונות הדרכים, דרך כל האסונות שבאמצע, משתק אותם לגמרי. או מפני שהם חוששים שמא זה יקרה גם להם חלילה, או סתם עצם השמועות על האסונות מכניסות להם פחדים בלב.

יש אנשים בעלי רגש, שכאשר הם שומעים על המאורעות הקשים, הרגש שלהם נכנס לפעולה פי שניים ושלוש, הם יכולים אפילו לבכות מרוב הצער. אבל רגש, כמו רגש, כאשר הוא חולף - והוא חולף מהר - אינו מותיר אחריו עקבות ומסקנות.

ויש תלמידי חכמים, בעיקר בעלי משפחות צעירות, שבעקבות הטרגדיות פשוט מאבדים את עשתונותיהם, ואולי נכנסים למין דכאון, הגורם גם להם להפסיק לחשוב ולהפעיל את השכל.

טיפ-טיפה קדימה

רק מתי-מעט יודעים כיצד להתייחס נכון לאירועים הקשים העוברים עלינו. והם ממש מתי-מעט. לא תראה אותם נכנסים לדכאון, גם לא לפחד ודאגה. הם שומעים על הצרה האיומה שהתרגשה על המשפחה בת 9 הילדים, מתארים לעצמם כיצד ייראו מעתה החיים שם, והמסקנה שלהם מכל זה היא אחת ויחידה:

השם יתברך רוצה שנתחזק ונתקרב אליו, ונעבוד אותו יותר טוב ממה שהיינו עד עכשיו. וגם בחיזוקים אלה, הם אינם עושים לעצמם קשיים מיוחדים, אלא תופסים את הדברים הטובים שממילא הם עושים, ומעלים אותם טיפ-טיפה קדימה. לא יותר מטיפ-טיפה.

וזו בדיוק הדרך הנכונה שהשי"ת רוצה שנלך בה, מעיר המשיגה הגה"צ שליט"א. בלחץ הימים והאירועים, הוא מוסיף, אנשים רבים מאבדים את צלילות-

שהשי"ת רוצה שהפחד ישתק את בניו-אהוביו, עד כדי כך שבימים אלה הם יהיו במצב נחות יותר מאשר שאר ימות השנה, טועה.

אבינו שבשמים רוצה שנתקרב אליו, ונעבוד אותו קצת- קצת יותר מאשר בשנה שעברה. קצת, ממש קצת. הוא לא דורש הרבה. וגם את ה'קצת' הזה הוא רוצה שנעשה בשמחה ובטוב-לבב.

והפחד צריך להיות הסיבה לכך. כי כשאדם מפחד, הוא משפר - בדרך כלל - את מעשיו. בדיוק כמו נהג המבחין בשוטר הניצב בכביש, ישתדל לנהוג על פי החוק, ולא לעשות שום עבירה. אבל הפחד מהשוטר אינו מביא את הנהג לשיתוק. אדרבה; הוא גורם לו להתנהג יותר טוב.

והבעיה היא, שהשוטר הוא דבר מוחשי, שכל אחד רואה במו-עיניו. אבל יום הדין הוא ענין אמוני, דהיינו שצריכים להאמין שהשי"ת דן את כל העולם. וכיון שבני הדור שלנו חלשים מאוד ב'להרגיש' דברים רוחניים, ממילא הפחד מיום הדין אינו אמיתי, ומעורבב מכל הדרשות והשיחות ששמענו וקראנו בספרי המוסר.

ופחד שכזה, איננו שווה הרבה, בלשון המעטה.

כל עובד-השם מרגיש את הקלות והנינוחות של עבודת התשובה בימים אלה. ואם כן, היש לנו שמחה גדולה מזו?

לכן, אדרבה ואדרבה; עלינו להפעיל את קט-שכלנו, ולדעת שימי התשובה הם ימים של שמחה, שמחת-אמת, שהרי על-כן ניתנת לנו בהם אפשרות להתקרב ביתר-קלות אל אבינו שבשמים, הנמצא עתה קרוב אלינו, ומאפשר לנו לדבר איתו בצורה ישירה.

וכמדומה שכל עובד-השם מרגיש את הקלות והנינוחות של עבודת התשובה בימים אלה. מה שהיינו צריכים להשקיע מאמצים רבים בימים רגילים, הרי עתה הדברים נעשים יותר בקלות. ואם כן, היש לנו שמחה גדולה מזו?

ולוואי ויהיו הדברים הפשוטים הללו כמים קרים על נפש עייפה, ונוכל להתקרב אל השם בשמחה, ולחזור בתשובה שלימה לפניו.

המתנה לכל אירוע

ספרי השמחה

של מרן הגאון רבי יצחק זילברשטיין

לחנך בשמחה

שמחה בבית

מצוות בשמחה

שבת בשמחה

כתב וערך: משה מיכאל צורן

להשיג בחנויות - 053-310-3388

דעתם, ואי אפשר לבוא אליהם בטענות ומענות. וכשאדם אינו מפעיל את מחשבתו, ואת כוח-שכלו והגיוניו, ממילא מה שנשאר לו מכל האסונות הוא הפחד מפני מה שעלול לקרות מחר, הדאגה מקננת בלבו, הוא מכרסם את ציפורניו ואינו יודע כיצד להיחלץ מהפחדים, והדכאוניות הבאים לאחר מכן.

הצרות אינן צרות; הן נסיונות המעמידים את האדם במבחן, ולבדוק את עמידותו במצבים קשים

המשפט שהכי יכול לשכנע בכל הסיפור הזה הוא, שלא יתכן שזה מה שהשי"ת רוצה מאתנו. לא יתכן שאבינו, אב הרחמן, רוצה להכניס בלבנו פחד ודאגה, שלא יביאו לשום מטרה, ואף יורידונו לבאר-שחת. לא יתכן.

הוא כן רוצה שנפחד, אבל שהפחד הזה יגרום לנו חיזוק, ולו בדברים קטנים. בוודאי שהאנשים החנוניים בעצמם את האסון קשה להם יותר להבין את הנ"ל, כי הכאב מחלחל אל כל רמ"ח אבריהם ושם"ה גדיהם.

אבל האמת היא, שהדברים מכוונים גם אליהם. השי"ת לא רוצה לדכא אף אדם מישראל. הוא רוצה דבר אחד ויחיד: שאירועי החיים העוברים עליו יביאוהו אל המטרה הנכספת של עבודת השם, בשמחה ובכיסופים. זו המטרה היחידה.

ומי שלוקח את הדברים אחרת, בוודאי אינו עושה את רצון ה'. הצרות אינן צרות; הן נסיונות המעמידים את האדם במבחן, ולבדוק את עמידותו במצבים קשים. והיה, אם יתחזק ויהפוך את הצרה, שלא תתרחש על אף אחד, להעצמה ולמתן-תוקף גדול יותר לאמונתו באביו שבשמים, הצרה הזו תתהפך לשמחה גדולה.

כאשר אנחנו מפעילים את הרגש, הרי כשם שהוא מגיע מהר, כך הוא נעלם מהר!

המשימה הזו דורשת את הפעלת-השכל והבינה שניתנה לאדם מן השמים. לעמוד רגע, ולחשוב מה הקב"ה רוצה ממני לאחר האסונות הגדולים שבאו על משפחות טובות בעם ישראל. להשתדל עד כמה שאפשר לא להפעיל את הרגש יותר מדי, כי אז אנחנו מתערבלים ומסתרבלים, ולא יודעים איפה להתחיל ואיפה לגמור.

סיפר לנו הגאון ר' שמריהו רוט ששמע מפי הגה"צ רבי אורי וייסבלום, ששמע מפי הגר"ש וולבה, ששמע מפי י מרן רבי ירוחם במיר: יום אחד אמר רבי ירוחם שיחה בישיבה, ובתפילת מעריב שלאחריה הורגשה התעוררות רבה, והקהל התפלל ברגש רב.

לאחר התפילה התפלאו בני הישיבה לראות שרבי ירוחם לא התפעל כל-כך מצורת התפילה בערבית. הוא התבטא ואמר, שכאשר אנחנו מפעילים את הרגש, הרי כשם שהוא מגיע מהר, כך הוא נעלם מהר!

מי שחושב שהשי"ת רוצה שהפחד ישתק את בניו-אהוביו, טועה

זו גם המשימה המוטלת עלינו בחודש אלול ובימי התשובה, כולל ראש השנה ויום הכיפורים. מי שחושב

מלחמת 48 השעות

לחם 48 שעות

בתפילות

ובדמעות...

הסיפור שישנה לכם את החיים ...

גם אתם יכולים לזכות לישועות!!

צלצלו עכשו לשמיעת דברי הרב מנחם שטיין
03-5280180 שלוחה 6
סיפור ממקור ראשון....

איך זוכים לישועות בראש השנה

הנה יום הדין מי יחיה... מי ימות... היום יעמיד למשפט... אחר ר"ה כשחזר לביתו, עדין לא השתנה דבר... הגיע חודש חשון. הגעתי לרופא לקבל את הוולטרנים שלי לכאבים ל-3 חודשים הבאים. הרופא לא היה, אני פוגש ממלא מקום צעיר סטז'ר מתחיל. אני מסביר לו שאני במשך שנים חי על כמויות של כדורים לכאבים, והסטז'ר התחיל להתווכח אתי שכאלו כמויות אדירות של כדורים, מזיקים מאוד לבריאות... דניאל כמעט בכה... נראה אותך סובל כמוני ולא לוקח וולטרן... לא יכול לחיות בלי זה... מה הסטז'ר הצעיר הזה מבין??? אמר דניאל בליבו...

פתאום התגלתה הבעיה בכליה

אולי תעשה אולטרסאונד לכליות? שאל הרופא- לפעמים הכליות מקרינות כאב על כל הגב. אמרתי בליבי- זה רופא?? זה סנדלר!! מה הוא מבין ברפואה? היינו אצל כל הרופאים, הם בדקו את כל הגוף, הכליות מתפקדות. אני לא מרגיש שום בעיה בכליה. אבל הסטז'ר שכנע אותי... מספר דניאל.

הנה יום הדין.. איך נולדתי מחדש...

הלכתי ועשיתי אולטרסאונד... ואפילו הטכנאי היה בתדהמה... פתאום התגלה שהכליה היתה סתומה קיבלתי טיפול קצר וב"ה הבראתי!!! איך זה קרה??? שכל הרופאים הגדולים בארץ ובחו"ל במשך 12 שנה לא גילו את הבעיה? ורק סטז'ר מתחיל הציל את חיי, ולמה זה קרה רק אחרי אותו ראש- השנה ??? **מתברר שרק אחרי 48 שעות של מלחמה על החיים**. קיבלתי חיים במתנה!!

סבל מכאבי תופת נוראיים

הרב מנחם שטיין מביא את סיפורו של אברך מפ"ת בשם דניאל שסבל 12 שנה מכאבי תופת נוראיים בגב... בעצת הרב פירר הגיע לארה"ב, אף אחד לא מצא את הפתרון לבעיה. כשהיה מתיישב ללמוד, היה נתקף בכאבים נוראיים היה מחסיר סדרים שלמים בלימודו. ואפילו עם בנו לא היה מסוגל ללמוד בגלל הכאבים הנוראיים ...

איך מבקשים ישועה מבורא עולם???

הרב שטיין מספר- פגשתי אותו ושאלתי אותו :
"אתה מאמין שבר"ה זה הזמן שבוראים בני אדם ????"
אתה מאמין שבר"ה הבורא מחדש את עולמו ??????
אתה מאמין שהקב"ה יכול לברוא לך גב חדש ??????"
תתפלל ותכין תצהירים משפטיים. תגיד לאלוקים- אבא- אולי לא מגיע לי.. אבל לילד שלי שאין לו אבא שילמד אתו, ולאשתי שלא רואה אותי יום אחד מחייך.. לפחות בזכותם תרפא אותי...

דניאל בפעם הראשונה נלחם על חייו

דניאל קלט את המסר. הלך לר"ה לישיבה שהוא למד בה בעבר. סידרו לו שם סטנדר וכיסא. וקבל על עצמו בר"ה - רק תורה ותפילה, סעודות לא ארוכות ושינה קצרה. וכך לחם בר"ה 48 שעות כמעט רצופות. בתפילות, בדמעות, מה שלא עשה במשך 12 שנה.. **פעם ראשונה שנלחם על חייו באמת...**

2 סגולות לזכות לישועות ביום הדין: 1. תפילה בדמעות. 2. אמן יהא שמה רבא

הגר"א: ע"י עניית איש"ד בקול ובכוונה- ינצלו מחבלי משיח

מה הבטיח החפץ חיים?

אמן וברכה

בקול ובכוונה

אמן יהא שמה רבא

החפץ חיים:

בוודאי יהיו ניצלים בזה אלפי אנשים

חומה מגינה המקפת אותו במלאכי שמירה (אהבת חסד)

לנצח במלחמה

מנחם ראש ישיבת סלובודקה
הגר"ה הירש שליט"א

להצלת עולם התורה

מנחם ראש ישיבת סלובודקה
הגר"ה הירש שליט"א

בתחילת הסדר - תענית דיבור חצי שעה

מנחם ראש הישיבה הגר"ה הירש ראש ישיבת סלובודקה:

"נראה דראוי כל אברך מעבשיו עד סוף ימים נוראים **להקפיד בתחילת הסדר עם תענית דיבור של חצי שעה**, זה דבר מאוד קשה ובגלל זה שזה קשה ובבחינת מסירות נפש, זה יביא כבוד שמים גדול מאוד וממילא הקב"ה יתקרב אלינו ואז יהיה לנו מהקב"ה ס"ד מיוחד שבלי הס"ד המיוחד לא יהיה האפשרות **לנצח** כנגד אלו שלוחמים נגדנו זה יהיה לנו הס"ד המיוחד ונצח במלחמה הזאת, ואדרבה זה יביא שנגיע למדרגות גבוהות מאוד שעד עכשיו לא היו - ראוי שראשי הכוללים ידברו בענין הזה."

חובה לשמוע - 03-6291444 שלוחה 5

ללמוד ברציפות - ללא דברים בטלים

האם הבטחת החזון איש לשמירה מיוחדת לעיר התורה קיימת היום?

כשיש חור בתורה - יש חור באמונה - ויש גם חור בהגנה.

סיפר מנחם ראש ישיבת סלובודקה - פונים אלי ושואלים: "החזון איש הבטיח שבבני ברק לא יהיו בעיות, והנה אנחנו רואים נפילות, רסיסים ופגיעות בבתיים. מה קרה עם ההבטחה?" מנחם ראש ישיבת סלובודקה: "אשרבתי של התורה הוא מוחלט כאשר האדם שקוע בלימוד תורה ללא הפסקות. לדבריו, **ההגנה אינה שלמה כאשר נוצרים "חורים" ברציפות הלימוד**. כדוגמה לכך הזכיר את אלו שמפסיקים את לימודם כדי להתעדכן בחדשות. גם הפסקה קצרה... מהווה פגיעה בשלמות הלימוד. הוא לומד תורה, אבל יש חור קטן", הסביר מנחם ראש ישיבת סלובודקה: **"אם יש חור בשמירה, יש גם חור בהגנה**. אם יש חור בתורה - יש גם חור בפצצות". עם זאת הדגיש כי למרות הפגיעות והנזקים, בחסדי שמים לא אירעו אסונות כבדים: "ברוך השם אין אסונות, אבל זה לא אותו דבר כמו שהייתה אמורה להיות ההגנה בשלמותה". בסיום דבריו סיכם מנחם ראש ישיבת סלובודקה: **ללא קרה שום דבר עם ההבטחה**. אבל **כשיש חור בתורה, יש חור באמונה ויש גם חור בהגנה**. זו התשובה שיש לי להשיב לכל השואלים מה קרה."

שעה רצופה - בתחילת הסדר

קול קורא - ללמוד

מנחם ראש הישיבה
הגר"ה הירש שליט"א

מנחם ראש ישיבת חברון
הגר"ה הירש שליט"א

...להתחזק להתחיל סדר א' בזמנו ולהקפיד על רציפות הלימוד,

לפחות בשעה הראשונה של הסדר, שיש בזה סגולה גדולה להמשיך הלימוד הרצוף גם בהמשך הסדר. ולאלו שכבר התחזקו בענין זה - להתחזק בדבר נוסף בקבלת עול תורה. ובדאי שרצוי מאוד להתחזק בקבלת עול התורה כאשר כל עולם היהדות בעולם כולו, התחזקו והתאמצו מעבר ליכולתם לקיום עולם התורה... הכו"ח לכבוד התורה ולומדיה - דוד כהן - שרגא שליט"א

כיצד הציל הגר"ה שטיינמן את הישיבות?

סגולת הרמח"ל: ילקוט ידיעות האמת'. מנחם ראש ישיבת סלובודקה: דברי הרמח"ל וסידור הענין באופן המותאם לתקופתנו. בשנת תשע"ב ותשע"ג **התפרסמה גזרת הגיוס ואימה על בני הישיבות**. המצב היה אז קשה במיוחד. רצו להמית אסון על הישיבות. ואף שאפו לחקוק שינתן **מאסר לבני ישיבות** שלא יתגייסו. מנחם ראש ישיבת סלובודקה: **המבצעים את לימוד הרצופות בישיבות רבות בכל רחבי הארץ, וכך בוטלה גזירת הגיוס**. (מאוד חשוב שילמדו ברציפות לפי סגולת הרמח"ל) **לשמיעת מנחם ראש ישיבת סלובודקה - מפי הגר"ה קולדצקי**

03-6291444 שלוחה 2

לשמיעת מנחם ראש ישיבת סלובודקה - מפי הגר"ה קולדצקי

מנחם ראש ישיבת סלובודקה - איש : מי שעושה תורתו קרעים קרעים, לבסוף יאסוף רוח!

הגר"ה מנחם ראש ישיבת סלובודקה - מובטח שפנישע

הגאון הגדול הרב מסעוד בן שמעון (מרח שמש) - אנו נמצאים בתוככי מלחמה העקובה מדם! ועל כן מכאן יוצאת הקריאה לבני התורה "הצילו!" הצילו את א"י מאיבוד וכליון! חזקו ואמצו ביתר שאת בלימוד התורה שאז מובטח לנו שנושע!!!!!!

הגר"ה מנחם ראש ישיבת סלובודקה - לימוד ברציפות מבטל גזרות

מאז שנלקח מאתנו מנחם ראש ישיבת סלובודקה, יש בחינה מסוימת של העולם שמם, היה בעולם הרבה תורה וכל העולם כיוון בדכותו... אין מי שיוכל למלא את מקומו. אבל ע"י רבים שמתפתים ברצופות ויכול להשלים את החלל... כל התלמידים יכולים להשלים בציבור מה שחסר. **כמה טוב הארגון הזה של רצופות שיש בזה מעלה מיוחדת של לימוד ברציפות בכללים ובכל המקומות שעושים את זה. המעלה של רציפות שזה יכול לבטל גזרות!!** כל לימוד של תלמידים ברציפות יש בכוחו להביא זכויות לעולם. כל אחד ואחד שמשתתף בלימוד רצופות - צריך לדעת שזכות זו תהיה לכל ישראל. **03-6291444 שלוחה 5**

תשקיע חצי שעה בתחילת כל סדר ותכנס להגרלה!

לא לחשוש מלימוד רצופות - כל אחד יכול

אין צורך לפחד מכלום - אלו התהלים בלבבם איך אוכל ללמוד שעות ברציפות? אמנם יש קונה עולמו בשעה אחת, אבל איני מסוגל לזה. התשובה על כך - כי אתה כן יכול. בזכות בעל הבית הזה מנחם ראש ישיבת סלובודקה **רבי חיים קניבסקי זצוק"ל שהוא היה הדוגמה ללימוד שעות רצופות**, והיה תענוג לראות זאת. הגן - עדן היה כאן והרושם נשאר לדורות לנצח. בכנס הזה בבית מנחם ראש ישיבת סלובודקה **יש קונה עולמו בשעה אחת שעה רצופה ומשעה אחת יהיו שעתיים ועוד שעה ועוד שעה**. (האדמו"ר מזידיטשוב וורצקי בכנס רצופות - בבית מנחם ראש ישיבת סלובודקה זצוק"ל)

מיזם רצופות:

050-4187060

rezofot@gmail.com

המיזם מיועד לקבוצות גדולות בלבד!

אין התחייבות ממונית אלא לפי החלטת הנהלת המיזם בלבד

הגרלות

JBL *
אקוסוס *
פלדהיים *
רמקול עוצמתי *
לזיז'ים וכנסים *
שעונים *
אטרקציות *
לבין הזמנים

קטעי

יום אחד אמרה מזכירת בית הספר לבעלה 'אני עוזבת את העבודה, ועד סוף ימיה לא גילתה את הסיבה לכך

חיוזק עצום שאבו המנחמים בבית משפחת שולמן ב'רמות' עם פטירת עקרת הבית, שהיא ובעלה היו (ועדיין) במרכז העניינים, ונצרו את פיהם לחלוטין ♦ עד כדי כך שהרבנית שולמן עזבה את עבודתה בבית הספר מחשש שמא תיחשף ללשון הרע ♦ מדהים

מי שחושב שהדור שלנו חלש, ואין אפשרות להטיל עליו משימות כבדות, שייגרע. עדיין יש בתים בעם ישראל, שהקידוש-שם-שמים שהם עושים בכינון הבית שלהם, עולה למעלה-ראש.

עד כדי כך שהאנשים העומדים מן הצד תמהים ומתפעלים, ואומרים 'כיצד יתכן הדבר? האם יש בדורנו אנשים כאלה? - אז מתברר שיש.

כיצד הייתה מגיבים למעשה הבא: היא עבדה במשך שנים רבות כמזכירה באחד מבתי הספר, וכל המורות ונשות-הצוות חיבבוה והעריכוה עד למאוד.

בבוקר אחד היא מגיעה לבעלה ואומרת לו: 'החלטתי להפסיק את העבודה. ממחר אינני הולכת יותר לבית הספר! - - - הבעל ההמום לא ידע על מה ולמה, אבל הפך להיות המום עוד יותר, כיון שרעייתו סירבה לגלות לו מדוע החליטה להפסיק לעבוד.

ועד סוף ימיה לא גילתה מרת פנינה שולמן ע"ה לבעלה הרב אמיתי שולמן שיחל, מה היתה הסיבה. לפני כמה שנים רמזה לו שבגלל פרשייה מסוימת היה לה חשש אולי תיחשף ללשון הרע. שמעתם טוב? - המדובר היה רק בחשש גרידא, וכבר החליטה להפסיק לעבוד. ועשתה זאת במנוחת הדעת, לא בהיסטריה, מה שמגלה שהחשש מלה"ר היה הסיבה האמיתית לפרישתה.

והיתה לה גם 'חברותא' ללימוד הלכות לשון הרע. יום אחד קבעה הרבנית שולמן ע"ה ללמוד 10 דקות מדי יום עם רעייתו תחל' של ח"כ הרב אורי מקלב. וכמה זמן נמשכה החברותא הזו?

17 שנים רצופות.

מדי בוקר, בשעה 6.30 בדיוק, היה מצלצל הטלפון והשתיים, בלי הקדמות וכלי מילה מיותרת, החלו ללמוד כמה סעיפים ב'חפץ חיים'. עבור הילדים היה זה 'צלצול-יקיצה' לקום מהמיטה.

בני הבית מציינים שבשיחה בת 10 הדקות לא נאמרה מילה מיותרת כמו 'מה נשמע', 'מה עם הילדים' וכו'. שתי הנשים ניצלו את 10 הדקות אך ורק ללימוד, וזאת למרות שבבתיהן היו עדיין ילדים קטנים, וילדים שהלכו לתלמודי התורה ולבית הספר. היו אלו 10 דקות של קודש, שמאומה לא עיכב בעדן.

גם אם היתה אחת מהן חוזרת לביתה בשעה מאוחרת בלילה, ב-6.30 היתה מוכנה כבר לשיחת הטלפון. בקיץ ובחורף, בימים גשומים ומושלגים, כמו בימי שרב וחמסין, השתיים לומדות כהרגלן.

הדבר המופלא היה לראות כיצד התממש לימוד זה בזהירות מופלגת בלשון הרע במערכת החיים של משפחת שולמן.

לא נוכל להמשיך בלי לציין שאחד הפרטים העיקריים

דפי הסידור הבלויים. והיה זה הסידור ה-3, לאחר ששניים בלו לגמרי

שאפינו את שמירת הלשון בביתה של משפחה זו היא העובדה שבעל-הבית, רבי אמיתי שיחל, איש צא"ל, נמצא במרכז הליבה של העשייה הפוליטית-החרדית, בהיותו מזה עשרות שנים מנהל סיעת 'יהדות התורה' בכנסת (וגם אחד מעורכי הוותיקים של 'המודיע').

ככזה, השתתף הרב שולמן בכל הישיבות שקיימה הסייעה במשך עשרות השנים האחרונות, ובהן ישיבות שדנו בנושאים שהציבור רצה לשמוע מה דיברו שם... אבל הרב אמיתי לא הוציא מפיו מילה וחצי-מילה.

עד כדי שבניו שיחל' מספרים לנו שחבריהם היו נוהגים תמיד לשאול אותם 'נו, מה דיברו שם בכנסת, והבנים

משכו כתפיהם ואמרו שאינם

יודעים מאומה. והחברים

קראו להם 'שקרנים, איך

יתכן שאתם לא יודעים, הרי

אבא שלכם יושב שם תמיד!'

אבל הם באמת לא ידעו

כלום. ממש כלום. וזה הוא

המיוש האמיתי ביותר של

לימוד הלכות לשון הרע.

הרב אמיתי שולמן שיחל'

וצריכים לזכור שהרב אמיתי היה צריך לכתוב את כל הפרוטוקולים של ישיבות הסייעה, כך שברור שהוא ידע את הכל, אבל לא הוציא מפיו מאומה.

אהבת אותנו

סט הספרים החדש
המעודד והמחזק

של סדר הכתוב
רבי יצחק זילברשטיין

פרקי אמונה וחזון
על סדר הפרשיות

הנוסחים עוז ואומץ
לעמוד בניסיונות התקופה

עם מאות סיפורים
חדשים והנהגות
של רועי האמת

הרב חיים
משה מיכאל צורן

053-310-3388
להשיג בכל החנויות

הזהירות לא היתה רק מלשון הרע של ממש, אלא מכל מה שהתקרב אליו, אפילו שמצד ההלכה לא היתה בעיה לדבר אודותיו.

פעם נכנסו למעלית כמה יהודים חרדיים, והאחרון שנכנס היה בעל-כרס גדול במיוחד. והנה המעלית נתקעה... הצטחק אחד הנוכחים ואמר 'המעלית נתקעה בגללך'... הכל הבינו שהיתה זו בדיחה, וגם בעל-הכרס לא נפגע ממנה.

אחד מהנוכחים שלא שמע על מה נסב הצחק, שאל את אמייתי במה היה מדובר, וזה שמר את פיו ולא הוציא מילה. אפילו שכאמור לא היה בכך לשון-הרע!

כל מי שהגיע לבית המשפחה בימי ה'שבעה', ובהם גדולי תורה ויראה, אמרו שיש הרבה-הרבה מה ללמוד מצורת החיים הזו. בעוד שיש כאלה הטוענים ש'אי אפשר בלי קצת נייעס'...

הנה ראינו את הרבנית פנינה ע"ה שגם היא - בהיותה מזכירת בית הספר - היתה נתונה בלב-ליבם של העניינים, וגם היא היתה יכולה למלא את פיה בדברים אסורים, ולמרות הכל שמרה את פיה מכל משמר.

ואם היא היתה יכולה, וגם יבדל לחיים בעלה היה יכול, כל אחד יכול.

אין שום תירוץ.

במצב כזה, כשהבית כולו נקי מדיבורים אסורים, הילדים גדלים באווירה טהורה ונקיה, ובמשך כל חייהם לא תהיה להם שום בעיה לנצור את פיהם ולשונם.

זה המקום להזכיר שמוכן מאליו שגם להרב אמייתי שיחי', למרות כל תפקידיו הנ"ל, יש אך ורק טלפון כשר, ובני הבית סיפרו שפעם כאשר מערכת האינטרנט בעולם נפלה, ביקשו חבריו של אמייתי לקבל את הטלפון שלו...

ועוד לא דיברנו על אישיותה הערכית והרוחנית של הרבנית שולמן ע"ה, על מכלול מעשיה הטובים, על כך שסייעה לכל נשות השכונה בעת לידתן, וחלילה בעת כאבן.

ועוד לא דיברנו על בעלה שיחי', שהיה ממקימי ומייסדי של בית הכנסת המרכזי של צא"י ברמות פולין, ומנהיג שם עד היום את כל העניינים, כגבאי וכראש הקהל.

במשך שנים רבות מקבלים במשפחת שולמן את השבת שעתיים לפני הזמן!

ומתי היתה שעת הפטירה? - ביום ששי, שעתיים לפני שבת בדיוק!

אי אפשר לשמוע סיפורים כאלה ולא להתחזק, ולא לקחת דוגמא ומשל לחיינו-שלנו, עד מאה ועשרים. כי שוב, אם במשפחה שכזו היו מסוגלים לנצור את הפה לגמרי-לגמרי, גם אנחנו יכולים.

עוצו עצה

מאמנת רב-תחומית,
בעלת נסיון רב, לעזרתכם
בנושאים מגוונים.

**שידוכים, שלום
בית, נושאים
חינוכיים,**

**התמכרויות, בנות
מתמודדות,
התלבטויות.**

סודיות מובטחת

05271-42598

לפני 'מי ימות' כתוב 'מי יחיה'! ובכן, ביום ר"ה מחלק הקב"ה מתנות של חיים ומנוחה, עשירות ושלוה. האם זו אינה עילה מספקת להיות בשמחה ביום זה?

הסעיף הראשון ב'מלכויות' הוא השמחה במלך, ובמלכותו, ודווקא על סעיף זה אנחנו מחליטים משום-מה לדלג... ● הדבר הראשון שכל מלך רוצה בו, הוא, שהעם שלו ישמח במלכותו, ויהיה שרוי בשמחה, תמיד! ● אם נדע ונאמין שהשי"ת מבין אותנו ומוזע לקשיינו יותר מכל אחד, ומעולם הוא לא כעס על החוטא, אלא שאל אותו 'איכה?' למה אתה מתחבא ממני? למה אתה לא חוזר אליי? וגם אם רבי לוי-יצחק 'ירים ידיים' ולא יוכל כבר לסנגר, עדיין היודע יצר-כל-יצורים יבין אותך - אם נאמין בכך בלב שלם, נוכל לנצל את הימים שלפנינו מתוך שמחה, ואהבה עזה להשם יתברך ● לא ניתן ליצה"ר לבלבל אותנו ולהכניס ללבנו מתחים וחרדות שאין בהם מאומה, מלבד מה שהם מביאים אותנו לחדלות-אונים ● 'שובה ישראל' - אלו געגועים של אבא. שובה ישראל, אבא קורא לך, רוצה שתחזור אליו. הוא פורש את שתי זרועותיו, ומְחַכֵּה לך שתצא מן הבוץ, ותתחיל לחיות כמו בן אדם

ברצון ובשמחה. על כן השמחה בה' יתברך היא מעיקר עבודת יום ראש השנה.

הבעיה היא, שאנחנו לא מגיעים לראש השנה בטבעיות, ולכן גם השמחה מאתנו וחלילה. וחבל.

הורגלו 'להדביק' ליום זה תכונות ומאפיינים שאינם כתובים באף מקום, וגם השי"ת אינו מעוניין בהם. והמבין, יבין במה מדובר. זו הסיבה, ואין בלתה, הגורמת לכך שההרגשות שהיו אמורות ללוות אותנו בימים אלה מתפוגגות ומתמוססות על דברים שאין בהם ממש. וכשמגיעים אל הממשות, כבר ממש אין בנו כוח לממש את הדברים. וכמה יש להצטער על כך!

בוודאי שראש השנה הוא יום דין לכל באי עולם, אבל אבינו-שבשמים רוצה שנקבל את עול מלכותו עלינו, והוא גם רוצה שהדבר ייעשה מתוך שמחה שלימה ומנוחת-הדעת. וזה פשוט.

יום של אור

הגה"צ רבי ישכר דב שפירא זצ"ל, משגיח דישיבת 'אור ישראל', כותב בספרו 'אשיר עוזר', עמוד רפ"ג: 'רבותי תסלחו לי שאני אומר לכם את זה; אולי לכם הידיעה הזו אינה נחוצה, אבל לילדים ולתלמידים שלכם היא בודאי חשובה.

'נחוץ להסביר להם שראש השנה הוא יום של שמחה. בנביא כתוב (נחמיה, ח' י') 'לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדונינו, ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעוזכם', וה'פרי חדש' היה שולח משלוח מנות בראש השנה, ככתוב ושלחו מנות לאין נכון לו.

'ראש השנה הוא יום של שמחה!' כותב הגרי"ד שפירא. נכון שיש גם חרדה של הדין, אבל זהו יום של שמחה, ה' אורי זה ראש השנה, ראש השנה הוא יום של אור! אסור לצבוע את ראש השנה בצבע שחור בגלל הפחד מהדין! כי ראש השנה הוא יום של אור. עד כאן דבריו.

בשנה זו לא נתן ליצה"ר לבלבל אותנו ולהכניס ללבנו מתחים וחרדות שאין בהם מאומה, מלבד מה שהם מביאים אותנו לחדלות-אונים. ראש השנה הוא יום של שמחה, כמו שכתוב 'אורי וישעי' - ומה זה אור אם לא שמחה; 'לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדונינו, ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעוזכם'; 'אז ירננו עצי היער מלפני ה' כי בא לשפוט את הארץ'.

כל גדולי הדורות, ראשונים ואחרונים, היו מעבירים את ימי ראש השנה בשמחה, כמובא בשו"ע (או"ח תקצ"ז) "אוכלים ושותים ושמחים ברי"ה'.

ה'שפת אמת' (דברים, ראש השנה תרס"א) כתב: 'ובר"ה מקבלים מלכות שמים. וצריך להיות בשמחה, כמ"ש כל מצוה שקיבלו עליהם בשמחה עדיין עושין בשמחה. וכפי השמחה ברי"ה בקבלת מלכותו ית"ש, כן מתקיים כל ימי השנה.

'וזהו חדות השם שעלינו לשמוח בראש השנה, ואין להיעצב ולבכות בו, וכמו שממליכים מלך בבכיות ועצבות אין זה מתאים, אלא צריך לעשות זאת ברוב אושר וחדוה'.

השמחה היא עיקר עבודת היום

הנה שוב מגיע היום שבו אנחנו יכולים לעמוד ולהתפלל בשמחה, מעומק הלב, על מלכות-ה', על שלטון התורה שיחזור אלינו במלוא תפארתו, ועל ממשלת הזדון שתכלה מן הארץ! מה יותר פשוט מאשר לקחת את המשימה הזו בטבעיות, בפשטות, בתמימות-הלב, ולעמוד ולהתפלל בשמחה ובששון!

ונכון שראש השנה הוא יום דין, אבל חובה עלינו לזכור שעוד לפני ה'מי ימות' - ביום זה מחלק הקב"ה מתנות של חיים (מי יחיה), שלווה (מי ישלח), עשירות (מי יעשר), מנוחת הדעת (מי ינוח), מי יתחתן, מי יפקד בילדים, ומתנות רבות נוספות. האם זו אינה סיבה מספקת לשמחה?

ומאחר ומלך מקבל את מלכותו ברצון העם ולא בכוח, על כן חייבת ההמלכה שלנו להיות ברצון ובשמחה, שבזה ניכר המלכותו של מלך מלכי המלכים, שהרי המְלָכָה חייבת להיות

רצוננו לראות את מלכנו

בעיני ריבוננו, כי הוא ידע יצרנו, והוא זוכר כי עפר אנחנו, ורק הוא יתברך יודע כיצד יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ויום.

אל יפול אפוא, האדם, משום דבר, ואפילו אינו מרגיש כל טעם בימי ראש השנה, ונדמה לו שדוחים אותו מן שמיא, ולא רוצים בתשובתו, ימשיך הוא לשאוף ולשאוף, ויחשוב שאולי החלק שלו בעבודת השם, הוא הנסיון הגדול שמנסים אותו, לראות האם הוא ממשיך להידבק בבוראו גם כאשר אין לו טעם בעבודה זו.

ימשיך הוא וימשיך לטוות עוד 'חוט-שערה' של מצוות וזכויות, עד שגם הם ייהפכו להיות 'כעבות העגלה', ומצוה תגרוור מצוה, עד שביום מן הימים יסייעוהו מלעילא לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך.

אני הרי רוצה לעשות תשובה!

גם כאשר האדם מרגיש את עצמו כל כך רחוק, כל כך שקוע בחטא, רח"ל, עד שאינו מוצא בעצמו את הכוח לזעוק אל ה', ואף לא את היכולת לבקוע - גם לא כחוט השערה - את הטמטום הגדול שבו הוא שקוע, ובחולשתו הרוחנית הוא מדמה בנפשו שאפילו פתח כחודו של מחט אין באפשרותו לפתוח (ואלה רק דמיונות בעלמא, כמובן, כי אין הדבר נכון כלל ועיקר), אל יתיאש, אלא יחשוב בנפשו:

אני הרי רוצה לעשות תשובה! והראיה, שאני חושב מחשבות כיצד לחדור בעד מַעֲטָה הטמטום שלי; וזה-עצמו כבר שווה הוֹן רב בעיני ה' יתברך. הרצון הזה, השאיפה להתקרב ולחדש ימיו כמקדם! ולכן, יעשה את המקצת-שבמקצת שבידו, ולבסוף ישלח לו הקב"ה עזרו ממעל, עד שייהפך לבעל תשובה גמור.

הפסוק (דברים, פרק ל' פסוק ד') 'אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלוֹקֶיךָ ומשם יקחך', מדבר גם על אחד כזה שנידח והתרחק מהבורא יתברך מאוד מאוד, אך עדיין הוא אוֹחוּ 'בקצה השמים', דהיינו שמכל עבודת השם שלו נותר עדיין רק ניצוץ קלוש, דק מן הדק, והתורה מבטיחה שגם משם, מִדֶּרֶךָ פחותה שכזו, יקחהו השם יתברך ויקבל תשובתו, כמו שנאמר (ישעיה, ל"א ו') 'שובו לאשר העמיקו סרה'.

היש לך שמחה גדולה יותר מאשר לקבל את עול מלכותו של מלך גדול נורא שכזה, שהוא גם אבא שלנו, ורק בזרועותיו אנחנו מובטחים שלא יאונה לנו כל רע!

רק אם ננהג בדרך זו, נצליח להתפלל בראש השנה על מלכות-ה' מתוך רגש אמיתי, ומתוך הבנה מליאה שזה היום עשה ה' כדי שנמליך אותו עלינו, ועל כל העולם כולו.

כל תנועה קטנה חשובה בעיני הבורא

אנחנו רגילים לפרש את מאמר חז"ל שאין הקב"ה מקפח שכן כל בריה, על החוטאים הגדולים ביותר, על אנשים שעדיין אינם שומרים תורה ומצוות, וכדי לשכנע אותם להתקרב אל ה', אנחנו אומרים להם שהקב"ה לא יקפח אותם גם על כל מעשה קטן שהם עושים.

אבל, צריך לזכור שחז"ל מדברים כאן אל כל אחד ואחד, גם אם הוא נימנה על ציבור החרדים לדבר השם, אבל בצוק העיתים הגיע לאן שהגיע. גם הוא, מן הראוי לו שידע שכל מה שאדם עושה ופועל עבור השי"ת - אפילו אם יהיה זה דבר קטן, כחוט השערה - לא נאבד!

כל אחד יודע בנפשו שהקלקולים שלו החלו - כולם - מאותו חוט-שערה... כאן הוא ביטל מזמני הלימוד שלו 'כחוט השערה', עד שהבטלה הפכה לחלק ממנו; כאן הוא לא שמר על העיניים 'כחוט השערה', עד של בסוף הובילו אותו עיניו אלי פי-פחת; וכן הלאה, כמו שאומרים חז"ל (סנהדרין, דף צ"ט עמוד ב') על הפסוק 'הוי מושכי העון בחבלי השוא, וכעבות העגלה חטאה' - 'מאי כעבות העגלה? אמר רבי אסי, יצר הרע בתחלה דומה לחוט של כוביא ולבסוף דומה לעבות העגלה'.

ודווקא משום כך שיחוט השערה' הלזה היה סיבת החטא, כך מידה טובה יתירה על מידת פורענות - אם ינצל את 'חוט השערה דקדושה', ויתקדם ולו בצעד קטן אחד אל בוראו.

ולכן, אל יאמר אדם כיוון שכבר עברתי ממילא על כל כך הרבה דברים, מה ערך יש להתנתקות קלה מן העבירה? לא.

לא יגיד כך. אלא ידע שכל חוט-שערה שכזה וכל תנועה קטנה שהוא עושה כדי לברוח מן העבירה, שווה מאוד מאוד

זמן השיחה התאריך לכדי שעה

גם במצבנו זה שאנו מצויים בו, הקב"ה אוהב אותנו ומרחם עלינו כרחם אב על בנים. על הפסוק (שיר השירים, ז' י"ב-י"ג) 'לכה דודי נצא השדה נלינה בכפרים, נשכימה לכרמים', וכו', מובא במפרשים, שעם ישראל אומר לאביו שבשמים, אם ברצונך לראות איזה בנים יש לך, בוא ונצא ונלינה בכפרים, פירוש - אצל אלה הכופרים בך, ונתבונן במעשיהם הנלוזים, ואחר כך נבוא לכרמים, אל בניך-אהוביך, ואז תראה, ריבונו של עולם, שאחרי כל החטאים והעוונות שחטאו ועונו ופשעו לפניך עמך בית ישראל, הם שווים עדיין הרבה יותר מכל האומות...

ויש להקב"ה את כל הסיבות שבעולם לאהוב את עמו ישראל ולכנותו 'בני חביבו'. את הסיפור הבא סיפר ברטט הגאון רבי יעקב שיש, והוא מתמקד בכ"ק מרן האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל שאחרי השואה יסד ישיבה, ובאותה עיירה היתה גם רבנית חשובה שישדה סמינר לבנות.

והנה, הגיעו הימים הנוראים, והרבנית הגיעה אל הרבי ואמרה לו שהבנות זקוקות למאן-דחו שידבר בפניהן ויחזק אותן. קיים הרבי את מאמרו חז"ל 'במקום שאין איש, השתדל להיות איש' ובא לדבר בפני הבנות.

בערב יום כיפור החל האדמו"ר הגה"ק את דבריו בפני הבנות, וזמן השיחה התאריך לכדי שעה שלמה. בסיום דבריו פנה הרבי אל הבנות ואמר שאם יש מישהי שרוצה לומר לו דבר-מה, היא יכולה לעשות זאת עתה.

אף בת לא קמה ממקומה.

טבלתי ב-40 סאה של דמעות

כשהתרומו הרבי מכסאו, והתכוון לצאת, ניגשה אחת הבנות ואמרה בבכי שביום זה, במשך כל השנים, הניח אביו את ידיו על ראשה, ובירך אותה. ועכשיו, אין מי שיברך אותי...

אמר לה הרבי: האם את יודעת שגם לי היו 11 ילדים שנהרגו במלחמה, ועכשיו אין לי אפשרות לברך אותם!

אז בואי נעשה עסקה: אני אברך אותך כאילו את בתי, ואת תקבלי את הברכה כאילו אני אביך.

וכך היה. הרבי הוריד את צעיף-האדמו"רות שלו מצווארו, הנערה הניחה אותו על ראשה, והרבי הוזיל דמעות כמים אל תוך הצד השני של הצעיף, ובירך. כשסיים, מבחין הרבי בשובל של בנות הממתינות אף הן לברכה ממנו - -

הרבי הקדיש 4 שעות מזמנו היקר כדי לברך כל אחת מהן באופן פרטי, ומשם צעד היישר ליכל נדרי.

לפני צאתו אמר הרבי בדמעות: 'במשך שנתיים לא טבלתי במקוה, בעקבות המלחמה, ועתה טבלתי ב-40 סאה של דמעות' - -

ואח"כ זה פלא שהשי"ת אוהב את עמו ישראל!!

דווקא כשנדמה שאפסה כל תקוה

דבר זה צריך להיות שגור במוחו של כל יהודי: דווקא כאשר הוא רואה את עצמו במצב מדוכדך, ונדמה לו שאפסה כל תקוה, יידע שיתכן מאוד שהוא צועד בדרך הנכונה, וסיבת עצבונו היא עצת הבעל-דבר המנסה להשפילו עד דכא, כדי למנוע ממנו את המשך העליה והטיפוס בגרם המדרגות המוביל אל שערי בית ה'.

יהודי, אל תתייאש! כי זה ברור שכלל שהאדם קרוב יותר אל פתח הקדושה, ההתמודדות שלו תהיה אז הרבה יותר קשה, ויש אשר הגיע כבר אל הפתח ממש, ועכשיו הוא צריך רק להמתין עד אשר יפתחו לו את השער, אבל ברגע זה מתגברים עליו הנסיונות בכפלי-כפליים, ונדמה לו שהוא כבר אינו מסוגל יותר לעמוד נגדם.

כל אחד שנכנס אך מעט אל בין כתלי הקדושה, חש את הנסיונות הללו על בשרו-הוא, ויודע הוא היטב שדווקא בעת העליה, כשהוא במצב של סמוך-ונראה אל שערי הקדושה, מתחדשים עליו - לפתע - נסיונות שלא צפה אותם, שלא התכוון אליהם, ולכאורה אין לו גם כלי-מלחמה להתגונן מולם.

מניעה על גבי מניעה, מכשול על גבי מכשול, מסך על גבי מסך, והוא אינו יודע כבר את נפשו מרוב יגון ואנחה.

ישליך את היאוש הצידה

באותו רגע, צריך מישחו לדפוק לו על הגב, ולומר לו בהאי לישנא: 'יהודי, אל תתייאש. תבין שהנסיונות הללו באים עליך עכשיו, ולא אתמול ולא שלשום, כי עכשיו אתה נמצא כבר קרוב-קרוב אל הפתח, אל השער שאליו כל כך רצית ובקשת לכנס.

והנה עכשיו אתה כבר כאן, וגם היצר יודע זאת, ולכן הוא רוצה למנוע בעדך מלחדור אל תוך הפתח. חובתך ברגע זה היא לקיים את הפסוק 'חבי כמעט רגע עד יעבור זעם', להתגבר עוד מעט-קט על חמימות היצר הרע, וברגע אחד תזכה לפתע לאור גדול.

ואם אף אחד אינו דופק לו על הגב, ואינו מזכיר לו את הידיעה החשובה הזו, יעשה זאת האדם בעצמו... ויידע שלמרות שהוא ממתין כבר זמן רב, ומדי יום מתחדשים עליו עוד ועוד נסיונות קשים מנשוא, אל יתייאש. 'יאוש' - שלא מדעת! אדם בר-דעת יודע שהמונח 'יאוש', אינו בלקסיקון שלו.

ישליך את היאוש הצידה, וימשיך להמתין ולהמתין ליד הפתח, עד שירחמו עליו מן השמים, יישב 'פתח האהל כחום היום', יישב בפתח אהל הקדושה, וגם אם מתגברת עליו חמימות היצר, ומנסה להפילו, הוא - יישא עינו השמימה ויחל לריבונו, ויאמין שכמו שכל הרפואות הטובות מיוצרות דווקא מן הסמים המרים, וכפי שהעידו גדולי הרופאים ככל שהסם יותר מר, כך רפואתו בטוחה יותר, כך בדיוק פועלים הדברים גם באשר לנסיונות העוברים על היהודי בדרכו אל אלוהיו.

געגועים של אבא

את קריאת ה'איִקָּה' שהשמיע הקב"ה לאדם הראשון, לאחר שאכל מעץ הדעת, יש לפרש בשני אופנים. האחד: רָאָה, אדם, לאן נפלת; אתה, שלפני החטא היית מָקָה גלגל חמה בעקבך; אתה שמלאכי השרת רצו בקרבנתך, רָאָה לאן הגעת עתה; בוא ותראה מה עושה עבירה אחת!

אבל יש עוד פירוש ב'איִקָּה'. איִקָּה, אני מחפש אותך, איפה אתה, בוא אליי כי אני אוהב אותך ורוצה שתחזור. איִקָּה!!

הקב"ה מחפש אותנו בכל פינה, מבקש שנבוא אליו בחזרה, מאיפה שאנחנו נמצאים, גם אם הגענו אל המקום הכי-גרוע שאפשר לחשוב, גם משם הוא רוצה אותנו, ופושט

את זרועותיו כדי לחבקנו. על אחת כמה וכמה כשהעובדה היא שאין אנחנו נמצאים במקום הגרוע ביותר.

'שובה ישראל' - אלו געגועים של אבא. שובה ישראל, אבא קורא לך, רוצה שתחזור אליו. הוא פורש את שתי זרועותיו, ומחכה לך שתצא מן הבוץ, ותתחיל לחיות כמו בן אדם.

קול דודי דופק. פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי, שראשי נמלא טל, ובחודש אלול וימי התשובה אפשר לשמוע את ה'קול דודי' הזה. ממש אפשר לשמוע אותו בחלל האוויר.

והוא אינו פונה אלינו כפי שהיה ראוי לפנות אל מי שהמרה את רצונו. האבא האהוב פונה אל ילדיו וקורא להם 'אחותי רעיתי יונתי תמתי'. ואיך אפשר שלא לרוץ אליו?

אסור להתעלם מהכשלונות, לא צריך לברוח מה'ירידות'. אבל יחד עם זאת, וגם לאחר כל הכשלונות, עלינו לדעת את חביבותנו בעיני הרועה הנאמן, ולדעת שכל יום הוא עבודה בפני עצמה.

וגם זה חלק נכבד מעבודת השם, לא להיבהל ולא להיטרד מעליות וירידות, ולדעת שכשם שלפני העליה הנוכחית, היתה ירידה, ולאחריה, הרי, הגיעה העליה, כך יהיה בעזרת השם גם עם הירידה העכשווית. יהודי שיידע את הידיעה הנכבדה הזו, צהלנו תהיה תמיד על פניו, ואז יהיה חביב לא רק בעיני המקום, אלא גם בעיני עצמו...

ההסבר של מרן הגרי"ש אלישיב

היצר הרע מטעה את האדם ואומר לו שכביכול אינו יכול להתקרב להשי"ת מחמת ריבוי החטאים שלו, מצד אחד, ומצד שני לא מתאפשר לו הדבר מחמת ריבוי היסורין והתלאות ודחקות-הפרנסה, הנוטלים ממנו את כל זמנו.

ומי שמסתכל בעין-האמת, וצופה על המציאות באספקלריה ברורה ובהשקפה אמיתית, מבין ויודע שכל מה שעובר עליו הם נסיונות מאת הקב"ה, המעוניין לקרב אותו ביותר, ולעוררו בתשובה, ודוקא על ידי כך לפדות אותו מכל העונשים הקשים, ומדינה של גיהנם.

מרן הגרי"ש זילברשטיין אמר ששמע מחמיו מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל, שדיבר פעם על סדר התשובה, שהוא כידוע עזיבת החטא, חרטה על העבר וקבלה לעתיד. ואמר מרן זצ"ל, שיש להוסיף כאן נקודה חשובה.

בימי הסליחות אנו אומרים 'כדלים וכרשים דפקנו דלתיך', והוא, שמדרך העולם כאשר ניגשים לאכול יש סדר לאכילה. בתחילה יש מנה ראשונה, אחר כך מגישים את המרק, במנה השלישית את הבשר, ולבסוף 'קומפוט'.

במה דברים אמורים, באיש השורר בביתו, וסועד על שולחנו, אבל כאשר מדובר בעני המחזר על הפתחים והנה הוא נכנס לבית אחד, ושם כבר בני הבית החלו לאכול מזמן, והם נמצאים עתה במנה האחרונה, הרי אם יתעקש העני שהוא רוצה להתחיל מהמנה הראשונה, יסלקו אותו מן הבית, וגם את הקומפוט הוא כבר לא יזכה לטעום...

בוודאי, אמר מרן הגרי"ש אלישיב, יש סדר בוודאי ובתשובה. קודם כל צריכים לעזוב את החטא, להשליך את הלכלוך, אחר כך להתחרט על העבר, ורק לבסוף אנו מקבלים על עצמנו את ההנהגות.

אבל, אנחנו באים לפניך, ריבונו של עולם, כדלים וכרשים, דהיינו שאין אנו יכולים לצעוד לפי הסדר הנ"ל, ואם נמתין עד

שנעבוד על עצמנו בכל שלושת השלבים, יתכן שבצוק העיתים העובר עלינו, לא נשיג לבסוף מאומה, לא בעזיבת החטא, לא בחרטה ולא בקבלה. כדלים וכרשים הננו מצוויים לתפוס את מה שנותנים לנו, את מה שאנחנו יכולים לעשות ברגע זה.

רק אתה מכיר את כל הקשיים שלנו

אחת הנחמות הגדולות בדור זה היא שהקב"ה רואה את כל הקשיים העומדים בפנינו, וישלם לנו שכר גדול מאוד על כל דבר קטן שעשינו למענו ולכבודו. טעות היא בידינו לחשוב שבמצב זה שבו אנחנו נתונים, תובעים מאתנו את מה שתבעו מהדורות הקודמים. ההיפך הוא הנכון, כל פסיעה קלה שעשינו לכבוד בוראנו, נחשבת כהתקדמות, בהתחשב בנתוני התקופה.

לפניך נגלו כל תעלומות, וכו', כי אין שכחה לפני כסא כבודך, ואין נסתר מנגד עיניך; אתה זוכר את כל המפעל, וגם כל היצור לא נכחד ממך; הכל גלוי וידוע לפני כסא כבודך. תפילה זו של ראש השנה מתפרשת על ידינו בדרך כלל שאי אפשר להסתיר מהקב"ה את עוונותינו ופשעינו, גם אלה שנעשו בהסתר. כי הקב"ה יודע הכל.

אבל גם אפשר לפרש אחרת, ברוח הדברים שנאמרו לעיל. **'לפניך נגלו כל תעלומות'** - נכון שחטאנו ופשענו, אבל רק לפניך נגלו כל תעלומות, דהיינו רק אתה יודע מה הביא אותנו לחטוא נגד אבינו האהוב; כי כאן היה קושי כזה, ושם היה קושי אחר; כאן היצר התגבר עלינו בענין שלא יכולנו לו, ושם התרגשה עלינו רח"ל צרה נוראה שגם היא שברה את לבנו. ואת זה רק אתה יודע.

'כי אין שכחה לפני כסא כבודך'. אינך שוכח גם את הקשיים, את היסורים החולפים על ראשנו, ואין נסתר מנגד עיניך.

'אתה זוכר את כל המפעל'. לא רק את החטא עצמו, אלא גם את מה שקדם לו, שהבן-יקיר שלך רצה לעבוד אותך בלב שלם, ולפתע - ככה בלי משים - הגיח אליו היצר והפילו, עד שלא היה בו כוח לעמוד נגדו. וזה - רק אתה יודע. רק אתה.

'והכל גלוי וידוע לפני כסא כבודך'. כל האדם, בקלסתריו המלא, עם כל מעשיו הטובים, עם כל ההתגברויות שהיו לו, שהוא אולי כבר שכח אותן, בצדקתו, אבל אתה לא שכחת!!!

'הכל גלוי וידוע לפני כסא כבודך'. הכל. לא רק החטאים והעוונות. גלויים וידועים לפניך כל הנסיונות והמהמורות הממתינים לבן-הדור הזה רק כשהוא יוצא לרגע מארבע אמותיו של בית המדרש. ולמרות הכל, למרות הקשיים, הוא עושה מאמצים אדירים כדי להתחזק ולא להכשל; חפץ הוא לעשות רצונך, חושק להישאר בטהרתו.

ואתה יודע את הכל. אתה מכיר את כל התמונה. כי אבא אינו שוכח דבר ממעשי בנו. בוודאי לא את המעשים הטובים. ולכן, מדי דברך בו, זכור תזכרנו עוד. על כן המו מעיק לו. ורחם תרחמו.

משה מיכאל צורן

**מיועדנו הרה"ג רבי אברהם צבי נשרי
כתב חיבור שלם על השמחה בראש
השנה, ושמו 'חדות ה' מעוזכם'. המעוניין
לקבל את החיבור במייל, יעביר הודעה ל-
av6185744@gmail.com**

וואס הווען

● לפעמים מזדמן לך לשמוע דבר-מה, ופשוט אינך מאמין למשמע אוזניך. את הדברים דלהלן שמענו במו-אוזנינו, עם עוד תושבים שעמדו באותה שעה ליד מרן הרב. אחד הת"ח בשכונה הגיע עם נכדו, והאחרון הציג שאלה קריטיות בפני הרב. הוא סיפר שרעייתו עובדת במשרד לגרפיקה, ולפעמים מגיעים לקוחות ומבקשים שיעשו להם גרפיקה בתמונות לא צנועות. אשתי לא יכולה להתערב ולומר 'לא', אמר הנכד, והיא גם לא יכולה לומר לבעל המשרד, המעביד שלה, שבתמונות כאלו היא אינה מעוניינת לנגוע.

● האם להמשיך בעבודה זו, או להודיע שהיא עוזבת, שאל הבעל, וציין שהמשכורת שרעייתו מקבלת בעבודה זו היא מעל-ומעבר, בגלל הצטיינותה במקצוע הגרפיקה.

● הרב השיב בפסקנות שהיא צריכה לעזוב את העבודה, למרות שלכאורה בכך היא מקפחת את פרנסת הבית. וכיצד הגיב הבעל? - 'אם הרב אומר, בוודאי שכך נעשה. ללא שום ספק'. הבעל ציין שלפני שהגיע לרב סיכמו הוא ורעייתו שכל מה שהרב יאמר, כך יעשו.

● אם נחשוב לרגע באיזה אומץ ומסירות-נפש מדובר, נגיע למסקנה מְשֻׁמָּחַת שרבים-רבים מבני הדור הצעיר שלנו דבקים באלוקים-חיים, ומוכנים למסור את כל-כולם בעבור קיום דברי גדולי התורה, ובכלל עבור קיום מצוות. ככה, ללא שאלות וללא לבטים, מודיע האברך שהם יעשו ככל שהרב אומר, ואשתו תודיע על פרישה מעבודתה. לא מחפשים תירוצים

ואמתלאות, אולי אפשר להמשיך בצורה זו או אחרת, ויתכן מאוד שאם היו אמתלאות שכאלו, הרב לא היה אומר לה לעזוב את העבודה!

● הכל מכירים כבר את אלה שבאים לשאול, ומייחלים שתשובתו של הרב תזרום עם מה שהם רוצים לעשות. וכשהרב אומר לא, הם מתחילים עם ה'אָבֶל וְאָבֶל', ובסופו של דבר מוצאים לעצמם את התירוץ כיצד לא לציית, מה שמַעֲלָה את התמיהה מדוע בכלל הגיעו לרב...

● אבל הת"ח הצעיר שהגיע אל הרב, היה חדור בהשקפה טהורה של אמונת-חכמים שלימה, וכשהרב אומר כן, עושים כל מה שהוא אומר. בלי שום ספקות. קָאָה אלוקים, והביטה, איך למרות כל הנסיונות שהדור הזה עובר, נשארנו עדיין נאמנים לך, לתורתך ולמצוותיך. ואחר-כך פלא שאתה כל-כך אוהב אותנו?

● ואיך אפשר שלא להתלהב מהתמונה המצורפת לקטע הבא, שהוא בעצם 'שיריים' מהגליון שעבר בו סיפרנו על **משה יהודה חן**, בנו של הרב **מאיר טוביה**, ונכדו של מכובדנו הרה"ג רבי **אליהו קירשנברג**. הנכד לומד בקביעות כמה פרקי משניות ביום, ומסכם את כולן בתמציתיות, כך

מרן שליט"א כותב את הברכה

שתהיה לו אפשרות נוחה לשנן. בגליון הקודם הבאנו את תמונת הילד ואביו אצל מרן הגר"י **זילברשטיין**, ואילו התמונה הנוכחית אצל מרן הגר"ד **לנדו** (שהגיעה אלינו לאחר סגירת הגליון הקודם) מְשַׁקֶּפֶת את הרגשתם של גדולי הדור, מרן ורבנן, בכל מה שקשור לעידוד הדור הצעיר.

● הגענו אל מרן הגר"ד שליט"א, מספר האב, והיה שם עומס גדול, ורצו כבר לסגור את הדלת. אבל כשמרן

שמע שמדובר בילד העמל בתורה, ומסכם את המשניות בצורה נפלאה, הסכים לקבלם, ואף הטריח את עצמו לכתוב לו ברכה בכתב-ידו.

● זו דעתם, דעת-תורה, של גדולי ישראל. הם הרי יודעים יותר טוב מכל אחד אחר, שברכה בכתב-ידם תמריץ את הילד ותעניק לו שמחת-יתר בלימוד, ומעתה ואילך הוא ישקוד על התורה ביתר-שאת. לכן, כל מאמץ שווה על-מנת לתת לילד את ההרגשה הזו שהם מעריכים אותו עד קְלוֹת.

● באחד הגליונות האחרונים הבאנו את דברי מרן הרב שליט"א שאמר שאירועי התקופה מוכיחים שמשוּחָ צריך להגיע. עדות נוספת לכך קיבלנו מדבריו של הגאון רבי **יגאל רוזן**

'הפתרון היחיד לחוק הגיוס הוא להמתין למשיח'. הגאון רבי יגאל רוזן

ראש ישיבת 'אור ישראל', שדובר ב'ועידת בני הישיבות' בימי בין הזמנים ואמר, ברוב תבונתו, שלנושא חוק הגיוס אין פתרון מציאותי שאפשר יהיה להסדירו בחוק. אז מה כן צריך לעשות? - שאל ראש הישיבה, והשיב: 'צריך להמתין לבואו של משיח צדקנו'.

● בכינוס השתתף גם הגאון רבי **בונם שרייבר** שליט"א, והרב **חיים מלין** סיפר לנו דבר מופלא של השגחה פרטית שאירע לו עם הגר"ב שרייבר. אני עסוק עתה בסגירה סופית של סִפְרִי הגדול בנושא אכילה בשוק. בין יתר ההסכמות שניתנו לספר, הנקרא 'ארחות אכילה', רצייתי לקבל את הסכמתו של הגר"ב, אבל בסוף הזמן אמרו לי שאין אפשרות. קיבלתי עליי את הדין אבל התפללתי שזה כן ייצא לפועל. והנה, בעת שיצאתי לנופש במקום פלוני, את מי אני פוגש שם? - את הגאון רבי בונם, שהסכים לעבור על הספר ונתן את הסכמתו עליי.

● כמה כתבנו על נושא הנקיין! כמה עוררנו על כך שדווקא בשכונה של בני תורה צריכים לראות נקיון, כדי לקדש בכך שם שמים. הדברים, כך

הרב יוס'ל דייטש יד-ימינו של רבי אלימלך בידרמן, עם חתנו הרב יואל ברים

הרה"ח רבי יוס'ל דייטש (שגם הוא מתגורר ברמת אלחנן) יד-ימינו של הגה"ח רבי אלימלך בידרמן. השניים, החותן והחתן, ניגשו אל מרן הגר"י זילברשטיין, בידועם שהשם 'חיים ברים' נחשב ונחשק מאוד אצל הרב

הגאון רבי יואל ברים זצ"ל

שליט"א, בהיותו דמות ירושלמית ידועה, והמשגיח של הרב בישיבת סלבודקה. החתן הוא נין של הגאון הנודע בשערים.

ואכן, הרב התרגש למשמע השם, ואמר שהוא זוכר שאת התכונות של רבי חיים ברים היתה שמעולם לא התרגו ולא כעס, למרות היותו משגיח על מאות בחורים. כמו-כן אמר הרב לחתנו של הרב דייטש, הלומד בכולל הוראה, שכל תושב המגיע להתגורר ברמת אלחנן, הקרויה על שמו הקדוש של מרן רבי אלחנן וסרמן הי"ד, צריך להחדיר בליבו את מה שעשה רבי אלחנן שמסר את נפשו על קדושת ישראל, וזה אומר ששומרים 'מורא מקדש', ועל קדושת בית הכנסת, ולא מדברים דברים בטלים מתחילת התפילה עד סופה. כך או כך, נקבל בברכה את הרב חיים ברים, ונברכו בישוב טוב.

סוללה אדירה של עורכי דין המתמחים בנושאים אלה, כך שלא בטוח בכלל שתזכה...

אבל, הוסיף סגן המנהל, במקרה כזה, כל פעם כשתגיע אלינו, תהיה כבר 'מסומן', ואינני אחראי ליחס שתקבל וכו'. כי באופן טבעי, גוף שתבעו אותו, מתייחס לתובע כמו שמתייחסים לתובע... מצד שני, אם לא תתבע, נכיר לך טובה, ובכל פעם שתגיע אלינו היחס יהיה v.i.p. אני מודיע לך את שני הצדדים לא כאיום, או כשוחד, אלא שכך היא המציאות. עכשיו תחליט במה הינך בוחר.

מרבץ-התורה מספר לנו שבני משפחתו החליטו לבחור בצד השני, וזאת בשום-שכל, ובמחשבה תחילה. גם בגלל שאין לנו כוח לשכור עורכי דין שישתוו בדרגתם לאלה של בית החולים, גם בגלל שאין לנו כוח לרוץ לבתי משפט, ובעיקר - בגלל הסיבה שפָּנְה סגן-המנהל בעצמו. כל פעם שאנחנו באים למחלקה ההיא, מקבלים אותנו ביחס v.i.p., וזה שווה לנו מאוד. אינני מתווה כאן דרך לכולם, אומר הגאון, אבל דבריו של סגן המנהל נאמרו בנימה כנה ואמיתית, שכנעו אותנו, וצריך בהחלט לשקול לעשות כך.

בימי בין הזמנים נגרמה למרן הרב קורת-רוח גדולה, כאשר הגיע אליו הרה"ח ר' מ. פרידמן, תושב העיר ערד, וסיפר שיש לו בעיר הדרומית

מרן הרב עם הרב פרידמן מערד

מדרשה לקירוב רחוקים, והספרים היחידים שאנחנו משתמשים בהם בפעולות הקירוב, אלו הם ספריו המגוונים של הרב שליט"א, המדברים על לב הצעירים ומשכנעים אותם להתקרב אל בתי המדרשות.

תושב חדש הגיע לרמת אלחנן והוא הרה"ח ר' חיים ברים, חתנו של

הנער מנקה את השבילים

עושה רושם, נכנסים לאט-לאט לראש. בבין הזמנים גילינו נער כבן 14 עם מטאטא ביד, והוא מנקה את השבילים שליד ביתו. המראה הזה משובב כל נפש, והלוואי ונגיע למצב שלא יצטרכו כל-כך הרבה לנקות!

על כל משפחה עוברים נסיונות בחיים, וכדי להגיע לפתרונות צריך להפעיל תמיד את השכל, ולא להיגרר לפעולות אקטיביות מדי. ולמשל: אחד מבני המשפחה אושפז בבית החולים, ובשל תקלה/טעות/שגיאה, או איך שנקרא לזה, קרה מחדל, והמאושפז לא קיבל את הטיפול המתאים לו. ובואו נאמר, שהמחדל האמור לא דרדר את המחלה לממדים קשים מנשוא, אבל באנו לבית החולים כדי להתרפא בס"ד, ויצאנו חולים, כך אומרים לעצמם בני המשפחה.

מה המחשבה הראשונה העולה בראשו של בעל-הבית? - לתבוע את בית החולים ולהרוויח מכך כסף רב. לא באנו להכריע בשאלה כיצד לנהוג, אבל נצטט כאן דברים שאמר לנו אחד מחשובי מרביצי התורה במקומנו, שגם הוא התגלגל לפרשייה כזו, כשאחד מבתי החולים בגוש דן ביצע 'פאשלה' גדולה בטיפול באחד מבני משפחתו.

יום אחד, מספר הגאון שליט"א, מתקשר אליי סגן מנהל בית החולים, רופא בדרגה בכירה מאוד, ואומר לי כדברים האלה: אין ספק שעשינו 'פאשלה' גדולה, ואנחנו מודים בכך, וכמובן מתנצלים על הצער שנגרם לכם. אני מתקשר אליך כדי ליידע אותך בשתי דרכים העומדות לפניך: אתה יכול כמובן לתבוע את בית החולים, ואם תזכה במשפט תקבל סכום כסף גדול מאוד. אבל אני מודיע לך שיש לנו

● למניין ותיקין הגיע בסוף בין הזמנים אורח חשוב, פרופ' **סודי (אברהם שמואל) נמיר**, שבא לבקש ברכה עבור בנו **ע. יצחק** שהתחתן בשבוע הראשון של חודש אלול. פרופ'

פרופ' נמיר עם בנו

נמיר, למי שאינו יודע, היה הרופא המפורסם של גוש קטיף, ובתקופת הפיגועים שלפני ההתנתקות היה מגיע לפצועים במהירות רבה, ואם היה צורך היה מבצע ניתוחים דחופים על הכביש. נאחל לו גם אנחנו ברכת מזל טוב.

● אחד הת"ח המסייע בשנים האחרונות למרן הרב, בכל הקשור להוצאת ספרי ההלכה הוא הרב **משה בלוח**, בנו של מכובדנו הרב **יהודה בלוח**, בן-ביתו של מרן הרב מזה עשרות

מרן הרב עובר על חומר להדפסה יחד עם הרב משה בלוח

שנים. בסדרת ספרי ההלכה היוצאת לאחרונה ע"י הרב, מי שמרכז את החומר, את השאלות-והתשובות, הוא הרב משה בלוח, ומרן הרב מוקיר לו טובה גדולה על כך.

● תגובות רבות הגיעו לאחר המאמר שפורסם בגליון הקודם אודות החגבים שהתגלו ללומדי התורה כשלמדו את הסוגיות הרלוונטיות במסכת חולין. התגובות הגיעו, איך לא, מתלמידי חכמים נוספים שסיפרו שגם אצלם קרה תופעה דומה. ת"ח המתגורר ברמת אלחנן סיפר שבאותם ימים שבהם עמלו אברכי הכולל שלו על הסוגיות, הגיע חגב אליו הביתה. 'נטלתי אותו והנחתי בצנצנת, ולמחר הבאתיו לכולל, וכולנו למדנו את הסוגיה בצורה מוחשית', מספר הת"ח.

● לפעמים יוצא לשמוע את פלוני המתאר את צורת-חייו, ואפשר ללמוד מכך לקח מאלף. מרבית האנשים היוצאים לנופש בימי הקיץ, עושים זאת באמצעות שכירת צימר, או חדר בבית מלון, וגם אם השיאו כבר את כל ילדיהם, לוקחים איתם זוג או שניים, או אפילו את כל הזוגות, כדי 'לעשות אווירה', וליצור אחדות משפחתית.

● אחד מתושבי השכונה מספר לנו שמזה שנים רבות הוא יוצא בבין הזמנים של הקיץ למלון בירושלים שמחירו אינו יקר, ואני עושה זאת רק עם רעייתי תחי'. ולא עוד, אלא שאם במשך כל ימות השנה אנחנו מתניידים ברכב המשפחתי שלנו, הרי שבימי הנופש אין אנחנו לוקחים כלל את הרכב, אלא נוסעים ב...אוטובוס. גם את הדרך לירושלים, וממנה לבני ברק, אנחנו עושים בתחבורה ציבורית, וגם

את הטיולים בירושלים או שאנחנו עושים זאת ברגל, או משתמשים באוטובוס.

● הדבר הזה משרה עלינו רוגע ומנוחה נפשית, גם בגלל השינוי שבדבר, וגם כי אינך נצרך להתניע כל פעם את המכונית, ולחפש חניה שאינה מצויה כלל בירושלים, ובמיוחד לא במיקומו של המלון. שמענו דבר נחמד.

● סבלם ומועקתם של בני התורה החוששים כל העת שמא ייעצרו ע"י שלטונות הצבא, גוררים אחרים תופעות לא-מצויות. אחד ממרביצי התורה בשכונה סיפר לנו שבנו הלומד בישיבה גבוהה יצא בימי בין הזמנים עם כמה חברים לצפת, ושכרו שם חדר. בימי שהותם במקום שברו חפץ כלשהו שהיה בחדר, וכששבו לבני ברק התקשרו לר"מ חשוב כדי לשאול האם הם חייבים בתשלום.

המייסד, המקום והיוזם

מעבר להיותו אחד מבונייה ומייסדיה של ההתיישבות החרדית בקרית הרצוג, על בתי מדרשותיה הגדולים, לא רבים יודעים שהיו להרב **משה קליין ז"ל** קשרים אישיים עם רבים מגדולי התורה, עימם התייעץ על כל צעד ושעל, ובכל יוזמה שעלתה בראשו לא פתח בפעולה עד שמרן רבנן הסכימו עליה.

אחד מגדולי התורה עימם התייעץ היה מרן רשכבה"ג **הגרא"מ שך זצ"ל**, ראש ישיבת פוניבז', שרחש לו חיבה מרובה. בתמונה זו, שצולמה על ידינו לפני יותר מ-40 שנה אפשר לראות את הרב קליין מסייע את מרן ראש הישיבה זצ"ל במכונית ה'סובארו' שלו, לאחר שהגיע לקרית הרצוג לחנוך את אחד מבתי המדרש.

הרב משה קליין זצ"ל מסייע את מרן הגרא"מ שך זצ"ל, לפני 40 שנה (צילום מ. מ. צ.)

היה זה בימי בין הזמנים, ובמהלך הנסיעה הבחינו בני ישיבות ברכב, ובמי שנוסע בו, והקיפו את המכונית, ברצותם לזכות לראות את פניו של מרן זצ"ל.

● הר"מ דן איתם בסוגיה, ותוך כדי הדיבור עם בני הישיבה הרגיש שמדובר בבני עליה, שלא רק יושבים ולומדים ברצינות, ושולטים בסוגיות, אלא גם משתדלים לעשות רצון קונם. בתום השיחה הפתיע אותם הר"מ ואמר: 'יש לי הצעה בשבילכם. שבו ותלמדו במשך 3 שעות, ולאחר מכן תחזרו אליי, וכל אחד מכם יקבל 150 שקלים'. הבחורים עשו וכשחזרו למעונו של הר"מ המתינה להם מעטפה ובה 450 שקלים. על המעטפה היה כתוב 'לבחורים הקדושים, על עמלם בתורה וכו'.

● תורה, תורה, תורה. כמה תורה יש בעם ישראל כיום הזה, והיא-היא המצילתנו מכל הצרות והייסורים. בימי בין הזמנים הגיעו לתפילת הנץ

קבוצת הילדים מנוף הגליל אצל הרב

באחד הימים קבוצה של ילדים מהעיר 'נוף הגליל', והרבה' שלהם סיפר למרן הרב שהם למדו במשך כל ימי החופש בהתמדה רבתי, וכמתנה ניתנה להם הנסיעה לבני ברק. הילדים סיפרו לרב

עולים בקודש

מרן הרב עולה במדרגות החדשות

בחודש האחרון הותקנו מדרגות חדשות בכניסה לבניין בתי הכנסת, וגם בכניסה לבית הכנסת המרכזי. הדבר היה נצרך מאוד, שכן המדרגות הישנות שימשו את מאות התושבים במשך עשרות השנים האחרונות, עד כדי כך שהן היו כבר חלקות, והיתה סכנה להשתמש בהן

שמדי יום התפללו על חתנו הגה"צ רבי **דב קוק**.

● מתחילת חודש אלול נשמע קול הסליחות והתחנונים מבית הכנסת הספרדי-מרכזי, שהיה מלא על גדויות,

הסליחות בחודש אלול אצל בני ספרד

ואי אפשר היה להכניס שם סיכה נוספת. אכן יש להתפעל מאחינו הספרדים המשכימים מדי בוקר לאמירת הסליחות במשך כל חודש אלול, כמנהג אבותיהם.

● עם ישראל, עם קדוש הוא, ובמעשיו הוא מוכיח את קרבתו למלך מלכי המלכים, ולא רק את קרבתו-שלו הוא מוכיח, אלא הוא מעונין לקרב גם

את אחיו שלא זכו לדרך על סף בית המדרש. באמצע חודש אלול נסעה לפנינו משאית גדולה ועל דופנה האחורי הופיע באותיות גדולות מאוד כל פרק התהלים 'מוזמור לתודה'. בעת עצירה ברמזור ביקשנו מהנהג שיפתח את חלונו, ושיבחנו אותו מאוד על מעשה זה, ואז סיפר לנו הלה שבנסעו ברחובותיה של תל אביב נהגים חילוניים מצפצפים לו ומבקשים שיעצור רגע, כי הם רוצים לומר את פרק התהלים הזה, ואף לצלמו, כדי שיוכלו לחזור עליו שוב ושוב. אז למה שהקב"ה לא יאהב את עמו ישראל, שגם ריקנין שבהם מלאים מצוות כרימון!

● ולסיום, החובה שלנו בימים אלה היא לשאוף להתקרב אל ה', ולחזור בתשובה כפי יכולתנו. נצטט כאן דברים ששמענו מהגאון רבי חיים יעקב קגן, ר"מ דישיבת 'תורה בתפארתה'. על המלים שאומרים בסליחות 'בשוא גליו אתה תשבחם', אומר הזוהר שהפירוש הוא שלפני בריאתם היו המים למעלה, קרוב להשי"ת, וכשנבראו ירדו למטה, והתלוננו על כך לפני ה' שביקש לפייסם ואמר שייתן להם שני דברים. הראשון, הוא ניסוך המים, והשני שמהם יעשו את המלח לקורבנות. ובכל זאת המים עדיין שאפו להיות למעלה-למעלה, ולא לרדת לעולם הזה. ועל כך אנו אומרים 'בשוא גליו', שהם רוצים כל העת להיות בשיא, למעלה, והשי"ת משבחם על כך - 'אתה תשבחם'. המסקנה היא, אמר הגר"ח קגן, שגם אנחנו צריכים להיות במצב של עליה והתרוממות.

● עוד אמר הגאון רבי חיים יעקב, שיש רבים המשתוקקים תמיד להגיע בכל דבר לשיעור חזון איש. אבל יש עוד 'שיעור' שאמר מרן החזו"א בחייו, והוא שאדם צריך לדאוג שבמשך 70 שנות חייו לא יפגע באף אחד. וגם על

הגאון רבי חיים יעקב קגן

שיעור זה צריך לשמור בקפידה. אולי יותר מהרבה דברים אחרים. החזון איש אמר זאת כי הוא בעצמו קיים את הדבר, אבל גם אנחנו יכולים בעזרת השם, אם רק נרצה.

● והשי"ת יהיה בעזרנו.

יצא לאור הספר 'ידיד השם' של הרה"ח רבי בנימין ברגשטיין, המיוסד על מדרשי חז"ל, ספרי החסידות והקבלה

מדי ערב-שבת זוכים לקבל המוני יהודים דפים עם דברי תורה מאירים, הבנויים על מעיינות עמוקים ויסודות נאמנים, המתחילים בפסוקי המקרא, דברי חז"ל, חכמי הסוד, ומשם אל תורתם הקדושה של גדולי החסידות וגדולי הדורות.

מחבר החידושים הללו הוא מכובדנו הרה"ח רבי בנימין ברגשטיין, והדברים - כפי שמעידים הקוראים הנאמנים - נכתבים בטוב טעם ודעת, ומאירים ומשמחים את הלב.

תושבי רמת אלחנן מכירים את הרב ברגשטיין בעיקר בשל התמדתו העצומה בתורה, בבחינת יום ולילה לא ישבותו. אפשר לראותו תמיד יושב על מקומו ב'קהל חסידים', שקוע בלימוד, עד שאי אפשר לעקרו מהספר.

עד עתה היו החידושים מפורזים, כל אחד ואחד במקומו, ולא נשלמה התמונה כולה. לאחרונה עלה בלב בני המשפחה רצון עז לכנס את הדברים לאכסניה אחת, מפוארת, ולסדרם פרשה אחר פרשה.

וכך הועלו הדברים עלי ספר, בעריכה נאה ובכלים נאים, כיאה וכיאות לדברי תורה שיש בהם פנימיות ועומק, סודות קודש ואמרות טהורות. לעת-עתה עלה בידם בס"ד להשלים את המלאכה עד סוף חומש ויקרא.

יצוין שבני המשפחה הפתיעו את אביהם באופן מוחלט, שלא ידע מאומה מעריכת הספר. בכינוס משפחתי שנערך בבין הזמנים, הגישו לו את המתנה הגדולה, והרב ברגשטיין המופתע פרץ בבכי של התרגשות עזה.

שם הספר 'ידיד השם' נאה הוא למחברו, רבי בנימין שליט"א, כמו שעולה מתוך הפסוק 'לבנימין אמר ידיד השם, ישכון לבטח עליו'. בני המשפחה מקווים שדברי התורה שבספר 'ידיד השם' יהיו מקור של אור, חיזוק ושמחת הלב, לקרובים ולרחוקים, ללומדים ולמבקשים להתבשר מנועם התורה ועמקי סודותיה.

את הספר החשוב מלוות הסכמותיהם של מרנן הגאונים רבי יצחק זילברשטיין ורבי יהודא סילמן, המשבחים עד למאוד את המחבר ויצירתו.

לכל מאמר צורפה פתיחה המספֶּקת את הדברים הנכתבים. הספר כולו ערוך בצורה מקצועית, ומודפס על נייר איכותי, מה שמעניק ליצירה כולה טעם וחן.

נצטרף גם אנחנו לברכותיהם של בני המשפחה, שהוציאו את הספר לרגל מלאות 70 שנה לרב-המחבר, שימשיך להיות שתול בבית ה', להגדיל תורה ולהאדירה, ויוסיף עוד כהנה וכנהנה בבית ישראל ברוב נחת, בריאות ושמחה.

מסיבה נרגשת בפתיחתו המשודרגת של בית המדרש 'בני תימן'

המונים, בראשות המרא דאתרא מרן הגר"י זילברשטיין, השתתפו במסיבה המיוחדת לציון פתיחתו של בית הכנסת בני תימן, לאחר השיפוצים העצומים שנעשו במקום.

מרן הגר"י זילברשטיין מנשק את ספרו של הרב ברגשטיין

המחבר הרב ברגשטיין. דבוק בספר התורה

נכבדי עדת בני תימן

לאחר מכן ביקש הרב מכהן ת"ח שיברך את החולה, ואמר לו שוב ושוב הינך בריא! לרגל האירוע התאספו ובאו כל המתפללים של בני תימן, והזכירו למרן הגרי"ז את מה שהיה פעם, לפני עשרות שנים, כשהרב היה מגיע מדי פעם

הריהוט החדש

בלילות-שבת לדרוש בבני תימן, וביקשו לחדש את המנהג כקדם. הרב הבטיח שכך יעשה, ובבית המדרש הכינו הגבאים מקום מיוחד שיועד למרא דאתרא.

סיפורו של בית המדרש המשודרג של בני תימן הוא סיפורה של הצלחה בס"ד של כמה ת"ח שעמלו בכל כוחם ליפות את בית-השם ולשוות לו צורה אמיתית של 'זה א-לי ואנוהו'. ועשו זאת בתוך 3 שבועות.

ארון הקודש החדש

קורת-רוח רבה נגרמה גם לאנשים שאינם משתייכים לקהילת בני תימן שנוכחו לראות את מסירותם של הגבאים, שלא חסכו כל מאמץ כדי לייפות את המקום בצורה המהודרת ביותר.

התרגשות אחזה בקהל הרב שהתאסף במקום, בראש חודש אלול, למראה השיפורים והשיפוצים המשמעותיים שנערכו בבית המדרש. ההתרגשות גברה כאשר יהודי שחולה במחלה רח"ל פנה אל מרן הרב בפומבי וביקש שהרב יברכנו.

הרב פנה אל הנוכחים הרבים בבית הכנסת, ושאל: האם נראה לכם שהאיש הזה חולה? וכולם צעקו 'לא'. אתה שומע מה הם אומרים? פנה הרב אל החולה, ואמר לו 'אתה בריא'.

הרב סולימן במסיבת הפתיחה הנרגשת

קהל המכובדים במסיבת הפתיחה

מרן הרב מוסר תרומה לבית הכנסת

ריקודים מצד אחד ובכי וקניות מצד שני

מה לא עושה הקב"ה כדי להחזיר אל חיקו את בני-אהוביו! הדור שלנו זוכה לראות את ה'לא ידח ממנו נידח' בצורה מופלאה.

סיפר לנו אחי האחים לבית לורנץ מעשה מרתק שאירע ליהודי שהגיע פעם ארצה כתייר: אורח, ונקלע לסינואציה שהחזירה אותו בתשובה שלימה. עיד שכיום הוא לומד בממלכת התורה של גייטסהד, ויש לו כבר בנים ונכדים בני תורה אמיתיים.

הגעתי פעם לחרורו של איש זה, מספר הרב לורנץ, וראיתי שעל הקיר תלויה תמונתו של מרן רבי משה פיינשטיין זצ"ל. הדבר התמיה אותי ושאלתי אותו מה הקשר בינו למרן זצ"ל?

והוא השיב. 'אתה יודע מה הקשר?! הוא הרבי שלי! וסיפר לי דבר מדהים.

הביקור שעשיתי בירושלים היה כיום שושן-פורים, והיינו ביום בו חגגו את פורים כירושלים. הכתובת בשכונת גאולה ומאה שערים, סיפר, וראיתי אנשים ורקדים ומבזיזים בדחובה של עיד וניכר היה שהם עושים זאת מתוך שמחת אמת.

התרשמתי מאוד מהשמחה הטהורה שראיתי שם, אבל משהרחקתי מעט והגעתי לדחוב יפו, ליד מוסדות 'עץ חיים', נתקלתי לפתע בהמון רב, שמנה רבבות יהודים, שעמדו ו...בכו.

התעניינתי על מה ולמה הם בוכים. והתברר לי שברגעים אלה מתקיימת כאן הלוויה של

מימין מרן הגר"מ פיינשטיין; משמאל מרן הגר"ש אלישיב בהלוויית הגר"מ

גדול הדור, מרן הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל. התביננתי באנשים וראיתי שהם ממש מזילים דמעות מעיניהם למשמע ההספרים שנישאו בתוך ישיבת עץ חיים.

ואז החלה לקנן בי מחשבה טורדנית, שלא הייתה לי במשך זמן רב. היכן אפשר לראות מחזה שכזה, שבצד אחד אנשים עומדים ומכרכים בכל עוז ובתעצומות של שמחה, ובצד שני עומדים, באותה שעה, רבבות יהודים ומקננים על פטירתו של גדול וצדיק?

הגעתי למסקנה שזה יכול להתרחש רק ביהדות, ואצל שומרי גחלת ההלכה הצרופה מדור דור. הרי שתי הקבוצות עשו כהלכה. גם אלה שרקדו בדחובה של עיד, עשו כפי שהיה צריך לעשות, שהרי מדובר ביום הפורים, שהוא יום של שמחה.

ומצד שני, אלה שבכו וקנונו בהלוויה גב' הם עשו בדיוק את מה שההלכה מחייבת.

בני מצד אחד, ושמחה מצד שני – זו היא היהדות במיטבה. כל כך התפעלתי מהענין עד שהחלטתי לחזור בתשובה שלימה ולקבל עליי עול תורה ומצוות.

וזה באמת עניינה של היהדות. אין כל סתירה בין הרברים, וזה יופייה של היהדות ותורת ישראל.

והנה יוגמא נוספת לשמחה וכבי הצועדים יחדיו. אחת מתכונותיו הבולטות של המשיגים רחבון הגה"צ רבי יודש פאלי זצ"ל הייתה להפריד הפרדה מוחלטת בין עבודת השם האישית שלו, ליחסיו ולתגובותיו עם העומדים סביבו.

הפשוטות שבה התנהג כל ימיו, יראת-השמים הגדולה שפיעמה בו. הקרינה באופן ישיד על כל תלמידיו בצורה שאין לה אח ורע.

גם מי שלא למד בישיבת חברון, ולא ידע את הנהגותיו המופלאות, ראה בו, בר' הירש, את דמותו של היהודי האמיתי, המקיים את דצון כודאו בצורה הכי-טבעית שאפשר להעלות על הדעת, ואינו מדגיש אפילו שהוא עושה משהו.

פטירתו הטבעית של המשיגים הוקרנה גם מכל שיחה ושיחה שהשמיע בעשרות השנים שבהן חינק את אלפי תלמידיו. נוהג היה ר' הירש להקריא קטע מתוך דברי ה'מסילת ישרים', ה'שערי תשובה' ו'חובות הלבבות', ושאר ספרי המוסר, ולהביע בהתרגשות גלויה את אמיתות הדברים הכתובים שם, וכמעט שלא הוסיף עליהם מאומה, יק קרא מתוך הספר... וככה...

עד שהיו כאלה שאמרו שיקשה יקיה מאוד להרפס את השיחות וה'ועדים' שמכר, כי הדי כיצד אפשר להביע את הדמעות עלי ספר...

כיון שהתכונה החסרה לנו כהיום ביותר היא הטבעיות כעבודת השם, מודגש עוד יותר חסרוננו של המשיגים

את ידיו של הבחור במבע-של-שמחה, משל הוא נמצא עכשיו בחתונה, או ביום שמחת תורה...

כי הבחור הצעיר צריך לקבל את ימי התשובה בשמחה, ולא צריך להתייחס מול העיניים הדומעות שלי...

ובכן היה נוהג להדריך תמיד את תלמידיו, שהאדם הנמשך אתכם לא צריך לסבול מהקדושה המפעמעת כלבכם. האדם העומד מולכם, צריך לדאוגתכם תמיד עם חיוך על הפנים, ולא בשום תגובה אחרת!

וכמו שהעולם נוהג לומר, שאפשר להגביה את הרגליים כשאומרים 'קרוש קרוש קדוש', אבל אסור לעשות זאת על רגלי הזולת...

רבי הירש פאלי, שכל עבודתו, עבודת הקודש, יעשתה כהרגשים טבעיים, עד כדי שכל הסוככים אותו היו עומדים משתאים ומופתעים לנוכח המראה. היחס שהראה אל כל הסובבים אותו, היה 'בגובה העיניים'. מעולם לא דיבר עם תלמיד מגובה אישיותו, אלא השפיל את עצמו במוחש לרמת החניך.

ה'תפילה זכה' שלו, למשל, עם התקדש יום הכיפורים. היתה ידועה אצל כל תלמידי הישיבה בבכיות הנוראות שעלו ממנה, וטענמעו מפיו של המטענות.

אבל, ברגע שאחד הבחורים היה ניגש לומר לו 'גמר חתימה טובה', היה 'שוכח' לגמרי את דמעות-עיניו, ומראה-פניו היה משתנה מן הקצה אל הקצה. היה לוחץ

ילדי חמד
פעילות תורנית לילדי קהילתנו
לאחר שני שבועות חזרה חזרה חזרה

המרכז
לילדים

קול צהלה ורינה שפתינו תרננה

מקרב לב נביע ברכת מזל טוב
להאי נברא רבא, איש חי רב פעלים
לתורה ויראה, אשר בנדיבות ליבו ייסד וביסס סדרי
לימוד לתשכ"ר בכל ימי דגמרא, שוקד בעמל נפשו
להגדיל תורה ולהאדירה ולמשכם לבית המדרש בנעימות,
ומשקיע כל כוח ומרצו, אונן והונן, להעמדת תורתם של
ילדי החמד, וסמך עליו רבינו המרא דאתרא שליט"א את ידיו
לחנך צעירי הצאן בדרך התורה, חכם לב יקח מצוות אשר
בליבו הגדול והפתוח לרווחה מרבה תורה ולימודה בשיעורי
התורה בשכונתנו ובמעמדי הסינים לכבוד לומדיה, פה מפיך
מרגליות בשיעורי התורה והפצת האמונה בכל מקום ובכל עת.

הרב הצדיק ר' ישי שאול דביר שליט"א

ולנו"ב העומדת לימינו
בכל מפעלותיו הברוכים מנב"ת שתח"י
לרגל השמחה הגדולה במעוננו
באירוסיו בתו שתח"י למזל טוב
עב"ג הבה"ח אלחנן משה חיים כהן נ"ו
מבחיירי ישיבת זכרון מיכאל – זכרון יעקב

הברכה אחת היא, זכות אלפי שעות לימוד תשכ"ר וריבוי
בתורה על ידכם יעמוד לכם לרוות נחת מכל יוצאי חלציקם,
יזכו החתן והכלה שיחי' לבנות ביתם על אדני התורה
והיראה, ועינכם ראות ושמחות, מתוך בריות טפא ונהורא
מעליא, אורך ימים ושנות חיים יוסיפו לכם ברוב ברכה
והצלחה וכל מילי דמיטב, שובע שמחות וסיעתא דשמיא
בכל אשר תפנו, ואך טוב וחסד ירדפוכם כל הימים

המברכים בכל לב
רבינו המרא דאתרא מתפללי
שליט"א ביהבנלם והוריהם

נקבל את השבת האחרונה במנוחה ובשמחה

בשבת האחרונה נזכור – בעיקר – שלמרות שזו השבת האחרונה, צריך לעשות הכל במנוחה ובשמחה, כי זו היא עיקרה של השבת: המנוחה והשמחה! • ואם כדי 'לכפר על כל השבתות' אנו חנוכנים נלחץ וכועסים על בני הבית – לא רק שלא כיפרנו מאומה, אלא עוד הוספנו חטא על פשע

האחרונה - בגלל הכעסים הצעקות והגערות נֶעֱכַר מצב-הרוח בשולחן השבת...

והכל קורה בגלל שבעל-הבית לא הפנים שהקב"ה לא דורש ממנו - גם בשבת האחרונה - להיפך למלאך... לא, אתה לא צריך להיות מלאך. לפני הכל אתה צריך להיות בן-אדם, ובן-אדם נורמלי מבין שעיקר-העיקרים של 'המתנה הטובה', הלא היא שבת המלכה, שניתנה לנו על ידי הבורא, צריך לבוא על ידי ביטוי במנוחה ובשמחה שתהיינה בלבבות.

ואם בשבת האחרונה הרצון להגיע לכפרה מביא אותנו למתחים מיותרים, המסלקים את המנוחה והשמחה, לא רק שלא כיפרנו על מאומה, אלא עוד הוספנו חטא על פשע.

לכן -

בשבת האחרונה - נשתדל לקבל את השבת בשמחה-רבתי, ובמנוחה-הדעת שלימה, כדי להוכיח 'לשותף' שלנו, שהוא אבינו שבשמים, שאנחנו מעוניינים בשמירת השבת, וחפצים בה עד מאוד, ומשתדלים לשומרה בכל כוחנו.

בשבת האחרונה - לא תהיה בביתנו מהומה לפני כניסת השבת, ולא ניצח ליצר הרע לפתוח את המשרד הראשי שלו. לא נכעס ולא נקפיד על בני-ביתנו, אלא נורזם בנחת ובנועם לשמוח בקבלת-השבת.

בשבת האחרונה - נתאר לעצמנו שמלך גדול, או אפילו רק שר, או סגן-שר, היו מתארחים בביתנו. כמה הכנות וכמה טרחות היינו עושים כדי שהבית יהיה נקי ומסודר, מצוחצח ומאֻוָּר. ואם כן כמה צריכים לחזק בתוכנו את הידיעה ששבת המלכה מתדפקת על דלתותינו, ולשמוח בכך שמחה עצומה.

בשבת האחרונה - נשתדל, עד כמה שאפשר, להנעים את שלחן השבת, ולא נעכיר אותו בכעסים ובגערות מיותרות. נצל את הזמן למנוחה אמיתית, שיש עימה יראת שמים, 'מנוחה שאתה רוצה בה', ניגפש לגמרי מעמל החולין, נפשוט את בגדי החול ונעטה צניף מלוכה. נרגיש שאנחנו בני מלכים.

בשבת האחרונה - נזכור, שהקב"ה שופט כל הארץ אינו דורש מהאדם את אשר איננו מסוגל לעשות. ואם נצליח להעלות ולרומם - במנוחה ובשמחה - את האווירה בשבת זו, האחרונה של שנת תשפ"ד, ולו בבחינה הקלה-שבקלות, ולו במשהו שבמשהו, כבר תהיה זו שבת אחרת לגמרי, שתעלה עימה את כל שבתות השנה.

ותהיה זו אחת הזכויות שלנו לשנה טובה, בס"ד.

ורק אם נעשה את הכל בשמחה.

שמחה, בין היתר, על שזכינו להגיע לשבת האחרונה של השנה.

יתכן שזה נובע משאיפתו של כל בן-עליה להגיע לשלימות; ויתכן שזה קורה סתם בשל חשיבה לא-נכונה ואי-הכרת חובתו האמיתית של האדם בעולמו. אבל מה שברור שהמציאות בשטח, אינה צריכה להיות כזו, וחבל שהיא כזו.

אנחנו נפגשים בכך כל פעם כאשר מדובר באיזשהו רצון לבצע חיזוקים בתחום רוחני כלשהו. יש את המזלזלים הקבועים, שעליהם אין אנו מדברים כלל, והלוואי שיחזרו בתשובה. יש את אלה הלוקחים את החיזוק למקום חלש מדי, ויש את אלה המעוניינים בחיזוק אמיתי, אבל הולכים רחוק מדי. וגם הם, אין צריך לומר, לא צועדים במסילה הישרה.

ניקח כדוגמא את הנושא שעליו ברצוננו להתעכב, והדברים באו בשיחה שמסר אחד המשגיחים שליט"א. הכל יודעים, ומבינים, שהשבת האחרונה של השנה נושאת בכנפיה מסר מיוחד שכדאי מאוד לנצל, וזאת כדי להוכיח לאבינו שבשמים שהשבת חשובה לנו, ואם במהלך השנה חטאנו ועוונו פה-ושם בשמירתה, הנה עכשיו - ע"י שנשמור את השבת האחרונה כראוי - אנחנו מעוניינים לכפר על מה שעשינו.

וכפי שאמרנו: יש את מי שלא שמים-על-ליבם מאומה, ומזלזלים בהזדמנות הנקרית בדרכם לתקן ולכפר על כל שבתות השנה. יש את מי שחושבים שהכפרה שלהם תהיה תלויה ב...חנות הפיצוחים, שם הם יקנו לשבת זו כמות כפולה ומכופלת של בוטנים וגרעינים... וכיו"ב.

אבל יש רבים-רבים שרוצים להתחזק באמת, אלא שהרצון הזה, והמודעות המופיעות בכתבי-העת בענין החיזוק שצריך להיעשות בשבת האחרונה, מִפְּר את שלוותם ומנוחת-דעתם. ואם במודעות כתוב לֵאמֹר שבשבת זו כדאי לקבל את השבת יותר מוקדם, הרי הם נכנסים ללחץ, וכשנראה שכבר הגיע הזמן לקבל את השבת, הם צועקים וכועסים על בני-הבית שעדיין אינם מוכנים דיים.

ואוי-ואבוי לזכו כפרה! אוי-ואבוי אם החיזוק שלהם בשבת האחרונה מתבטא בכעסים מיותרים, שאולי אינם נראים אפילו בשבתות רגילות. ואם כן מה יוצא? - שהשבת הזו, שהיתה אמורה להישמר טוב יותר, יצאה בסופו של דבר הפוך על הפוך! והפכה לאחת השבתות הגרועות ביותר של המשפחה. נו, אז האם זה מה שהשי"ת דורש מהאדם? האם המודעות הקוראות לחיזוק בשבת האחרונה התכוונו לחיזוק שכזה?

נלך הלאה. מגיעים לשולחן השבת. זה הרי הזמן בה"א הידיעה שבו כל בני המשפחה צריכים להתאחד ולשמוח יחדיו בשבת-קודש. לצד המאכלים הערבים שמכינה עבורנו עקרת-הבית גם אנחנו צריכים 'להאכיל' את בני הבית בדברי תורה מתוקים, להעמיס דברי אמונה, ולחזק את הילדים בבטחון ואמונה. הרי כל השבוע קשה לנו לעשות זאת, ואם כן זה הזמן המתאים.

ומה קורה בשטח? - במקום להיות רגועים, נינוחים ושמחים, שהיא-היא המטרה העיקרית של שבת-קודש, יש המעירים לילדים בשבת זו על כל צעד ושעל, שהרי זו היא 'השבת האחרונה'... ואם בכל השבתות האווירה בסעודה עוד נחשבת איכשהו לסבירה, ואולי אפילו יותר מזה, הרי שבשבת